

15-16 Haziran'ın 52. yıldönümü:
İş, aş, hürriyet işçilerle gelecek!

Sayfa: 9

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Haziran 2022 / Sayı: 153 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Gebze Smart Solar, Tuzla Chen Solar, Dilovası Systemair ve Asen Metal, Bursa Tofaş ve Oyak Renault fabrikalarından, Manisa'dan metal, Gebze'den metal ve kafe, Çorlu'dan kağıt, Yalova'dan sera ve İkitelli'den market işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

Hayat pahalılığına karşı EŞEL MOBİL İŞÇİYE EMEKÇİYE HER AY ENFLASYON ZAMMI!

Bizi bizden başka koruyacak, memlekete işçi sınıfından başka sahip çıkacak yok!

Kamudan ihale kapan müteahhitlere bizzat devletin kendisi, köprüyse geçiş garantisi, hastaneyse hasta garantisi, havalimanıysa yolcu garantisi veriyor. Bankadan kredi alan patrona Kredi Garanti Fonu'yla devlet kefil oluyor. Türk lirası döviz karşısında değer kaybetmeye başlayınca para babalarına kur koruması getirdiler. Kur koruması yetmedi, bu sefer para babaları için enflasyon korumalı süper bono çıkartmayı gündeme getirdiler. Garantiler, korumalar bitmek bilmiyor. Devletin hazine bakanı emperyalist sermayeye "bunlar da yetmezse bize gelin bürokrasiyi aşarız, yasa, anayasa tanımayız, arkamızda reis var dükkân sizin" diyor!

Bol keseden verilen garantilerin kaynağı devlet hazinesi! Devlet hazinesinin gelir kaynağı ise vergiler. Her gün patronların vergi borçları siliniyor. Patronlara yeni vergi muafiyetleri getiriliyor. Ama borcunu ödeyemeyen köylünün traktörüne haciz geliyor, işçinin emekçinin maaşından, daha para ban-

kaya yatmadan gelir vergisi kesiliyor. Çarşıda pazarda aldığımız her şey üzerinden KDV ödüyoruz. Yani işçiden emekçiden köylüden patronlara ve para babalarına sürekli kaynak aktarılıyor. Özetle devlet bir avuç patronu ve para babasını şefkatli kolları arasına almış koruyup kolluyor.

Ya biz işçiler, emekçiler! Enflasyon bizi eziyor. Esas enflasyon koruması işçi ücretlerine lazım. Ücretlere her ay enflasyon oranında, TÜİK'in yalandan enflasyonu değil, fiyat denetim komiteleri tarafından belirlenecek gerçek enflasyon oranında otomatik zam istiyoruz. Yani işçiyi emekçiye enflasyon koruması talep ediyoruz. Patronların bir dediğini iki etmeyen iktidar, işçinin emekçinin karşısında üç maymunu oynuyor. Açlık sınırı resmi rakamlarla 6 bini aşmış, ev sahipleri kira arttırmak ya da evden çıkarmak için kapıya dayanmış, hükümet asgari ücret zammı için dahi halen Aralık ayına işaret ediyor.

İşçiyi emekçiye ücret zammı verirken enflasyon azıtır, ülke batırıyorlar. Yalanın en büyüğüdür bu! Esas patronları ve para babalarını koruyup kollayan politikalarla enflasyonu azdıran da hazineyi boşaltan da ülkeyi batıran da sizsiniz. Vatan, millet, Sakarya edebiyatını da bırakın artık. Hakkını arayan halka karşı aslan kesilip, elinde dolar olan kim varsa kapısında el pençe divan hallerinizi herkes görüyor.

Demek ki işçi ve emekçi kimseden medet ummadan işine, aşına kendisi sahip çıkacak! Memlekete de işçi sınıfı ve emekçi halk sahip çıkacak. Eylemse eylem, grevse grev, direnişse direniş... Haklar söke söke alınacak! Yerli, göçmen, sendikacı, sendikasıız, şu partiye bu partiye oy vermiş bakmadan, ayrı gayrı demeden işçiler birleşecek! Ve en önemlisi siyasette işçi sınıfının seçeneği yaratılacak! İşçi emekçi safını bilecek, safları sıklaştıracak! Başka yolu yok!

Dilovası Asen Metal direnişinden işçiler

Kazanana kadar mücadele edeceğiz

Arkadaşlar herkese merhaba. Asen Metal işçileri olarak 2021 yılı sonunda Gebze 1 no'lu şube ile irtibata geçerek sendikali çalışmak istediğimizi dile getirdik. Kısa süre içinde sendikamızın safında örgütlenerek 6 Mayıs'ta Çalışma Bakanlığına yetki tespit başvurumuzu yaptık. 11 Mayıs'ta ise yetki belge-

mizi kazandık. Patron yetki belgemizi kazandığımızı görünce işçi arkadaşlarımızı işten atmaya başladı. İlk önce 55 arkadaşımızı işten atan patron daha sonra tekrar işten atma saldırısıyla bu sayıyı 75'e çıkardı. 11 Mayıs'ta yetki belgemizi kazandıktan sonra patron işçi arkadaşlarımızı işten atmasıyla bizler de kapı

önünde direnişimize başladık.

Başlattığımız direnişe karşı patron temsilcileri, fabrika içerisinde olan sendika üyesi arkadaşlarımızın e-devlet sistemine bakarak üyeliklerden istifa etmeye zorladı. İçeride mobingin şiddeti her geçen gün artarak devam ederken işçileri yıldırmaayan patron, işten atmadığı işçilerin maaşlarına yüzde 20-40 arası zam yapacağını söyleyerek sendika üyeliğinden istifa ettirmeye de çalıştı.

Sendika üyesi olan işçi kardeşlerimiz bu vaatlere boyun eğmediği için bu sefer de işten atmakla tehdit edilmeye devam ediyor. Fabrika içerisinde de kapı önünde de direnişimiz devam etmektedir. Bizler anayasal hakkımızı sonuna kadar kullanmaktan geri kalmayacağımızı ve kazanana kadarda mücadele edeceğimizi buradan ilan ederiz.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Grev fonları grevdeki, direnişteki işçilere aktarılmalı!

Yoldaşlar merhaba, ben Chen Solar fabrikasında çalışıyorum. Fabrikamızda düzen yavaş yavaş oturuyor. Hep birlikte sorunlarımızı örgütlü bir şekilde çözmeye çalışıyoruz. Fakat bizim kadar şanslı olmayan arkadaşlarımız var. Bugün Asen Metal işçileri direniş-teler. Sadece anayasal haklarını kullandılar diye işlerinden oldular. Geçtiğimiz dönemde aynı bölgede Systemair HSK ve Özer Elektrik işçileri de sendikal hakları için direnişe geçmişlerdi. Bu direniş-

lerin kazanması şart. Her başarısız örnek patronlara cesaret kaynağı işçilere ise korku kaynağı oluyor. Her başarılı örnek ise çevre fabrikalardaki işçileri de cesaretlendiriyor. Bu sebeple bu direnişlerin kaybetmesini göze alamayız. Fakat direnişteki işçiler de bizler gibi günü gününe ayı zor getiren sınıf kardeşlerimiz. Biz bugün sendikali bir fabrikada görevli olarak yüksek ücret almamıza rağmen maaşımızı 1 hafta almasak aç kalacak durumdayken direnişteki arkadaşların

ceplerinde para olmadan direnişe devam etmelerini beklemek bana doğru gelmiyor. Örneğin Cargill direnişçileri ve Bel Karper grevindeki işçilere sendikaları Tek Gıda-İş asgari ücret tutarında yardım yapıyordu her ay. Bugün baktığımızda Bel Karper işçileri sendikali bir şekilde fabrikalarında çalışıyorlar. Cargill'de ise toplu sözleşme görüşmeleri devam ediyor. Daha çok yerde kazanmak için bu uygulamanın yaygınlaşması gerekiyor. Bütün sendikaların grev fonları-

nı grevdeki ve direnişteki işçilere aktarması gerekiyor. Artık hiçbir grevin ve direnişin kaybetme lüksü yok. Başarılı örnekler yaratarak patronları eze eze ilerlememiz

gerekıyor. Sendikalarımızın bunu yapabilecek gücü olduğunu biliyoruz. Sendikamızın bu konudaki tutumunu değiştirmesi için de elimizden geleni yapacağız.

Smart Solar işçileri sendikalarıyla bir araya geldiler:

Anayasal hakkımız tanınana kadar pes etmeyeceğiz!

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Smart Solar fabrikası işçileri düşük ücretler ve baskılara karşı Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu Şube'sinde örgütlenmiş ve geçtiğimiz yılın Aralık ayında Çalışma Bakanlığından yetki belgesini almışlardı. İşçilerin anayasal haklarını kullanarak sendikalaşmasına karşı patron yetkiye itiraz ederek işçilerin haklı mücadelesini uzatma yoluna gitti.

Bu duruma karşı aylardır kazan-

dıkları sendikalaşma haklarını toplu sözleşme ile taçlandırmak isteyen Smart Solar işçileri ile DİSK Genel Sekreteri ve Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu ve Birleşik Metal-İş sendikasının diğer yöneticileri Gebze'de bir araya geldi.

250'yi aşkın işçinin katıldığı bilgilendirme toplantısı BMİS Gebze 1 No'lu Şube Başkanı Selçuk Çifci'nin konuşması ile başladı. Çifci, Smart Solar fabrikasında örgütlenmenin aslında uzun yıllara dayandığı ancak patronun mahkeme yoluyla ertelediği bu haklı mücadelemizi başarıya ulaştırmak için bir yol haritası belirlemek için bugün bir araya gelinmesinin mühim olduğunu belirtti. Selçuk Çifci'nin

konuşmasından sonra sözü Adnan Serdaroğlu aldı.

Serdaroğlu konuşmasında "Smart Solar'da işçilerin örnek bir birlikteliğin olduğunu bir kez daha görmüş olduk ancak patronun anayasal hakkımız olan sendika örgütlenmesini tanınamaması sonucunda bu mücadelenin uzadığının farkındayız." dedi. Konuşmasında HT Solar fabrikasında yapılan son sözleşmenin ne kadar başarılı olduğunu değerlendirirken aynı başarının Smart Solar'da da yakalanacağını belirtti.

Konuşmalardan sonra söz sırası işçilere geçti. Smart Solar fabrikasında bir işçi daha önce atıldığı ama mahkeme kararıyla geri döndüğünü belirtirken "Keşke o zor günlerde de bu mücadeleyi verseydik, şimdi kendimi daha güçlü hissediyorum." dedi. Bir başka işçi söz alırken konuşmasında "Patronumuza her ay milyonlar kazandırırken bu ücretleri ve çalışma koşullarını kabul edecek

miyiz?" diye sorarak işçilerin hep bir ağızdan "Hayır!" cevabını almasıyla salonda işçilerin göstermiş olduğu birlikteliğe ve coşkuya teşekkür ederek konuşmasını bitirdi.

Konuşmalar işçilerin "İnadına Sendika İnadına DİSK!", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!" sloganları ve coşkulu alkışlarla kesilirken Smart Solar işçilerinin bu mücadeleyi kazanmak için büyük bir birliktelik içinde olduğu bir kez daha görüldü.

Konuşmalardan sonra soru ce-

vap kısmına geçilerek işçilerin soruları sırasıyla yanıtlandı. Adnan Serdaroğlu ve Selçuk Çifci'nin işçilerin sorularını yanıtlamasıyla toplantı sona erdi. İşçilerin birliğini gören Smart Solar patronu toplantının ertesi günü, işçilere Temmuz ayında zam yapacağını duyurdu. Fakat Smart Solar işçileri sadaka değil sendika hakkı ve toplu sözleşme istediklerini dile getiriyor. Smart Solar'da toplu sözleşme imzalanana kadar Smart Solar işçileri mücadeleden vazgeçmeyecek.

Gebze Smart Solar fabrikasından bir işçi

Haklarımızı mahkeme salonlarında değil meydanlarda kazanan bir sınıfız

Dostlar herkese merhaba. Ben Gebze'de güneş paneli üreten, Smart Solar fabrikasında çalışmakta olan bir işçiyim. Bizler 7 ay önce düşük ücretlere, baskılara, kötü muameleye karşı çarenin sendikamıza üye olmaktan dolayı düşünerek hareket etmiş ve Çalışma Bakanlığı'ndan yetki belgemizi almış bulunuyoruz.

Bizler sadece fabrika içerisindeki sorunlara karşı Birleşik Metal-İş saflarında yerimizi almadık. Memleketimiz içinde enflasyonun yükselmesi, mutfağımıza doğru düzgün harcama yapamamamız,

çocuklarımız için kazandığımız ekmeğimizin her gün küçülmesi ve buna karşı patronun ikinci ve üçüncü fabrikayı açması bizi artık anayasal hakkımızı kullanmamıza razı etti. Yetki belgemize itiraz eden patron, diğer sendika düşmanı patronlardan öğrendiği gibi hareket ederek sürecimizi uzatma yoluna girdi. İş mahkememiz ise şimdilik üçüncü duruşmaya ertelendi. Bizler hayat pahalılığına karşı, patronların sömürü çarkına karşı anayasal hakkımıza sarılmaya başlarken mahkemelerin haklı davamızı uzatması bizleri adalet yönünde de yalnız

bırakmıştır.

Aslına bakarsanız her fabrika kendi başına memleketin resmini çiziyor bize. Patronumuz biz işçilere "benim verebileceğim bu kadar" diyerek ya sömürü düzenine teslim olmamızı ya da bütün haklarımızı bırakarak bize kapıyı göstermişti. Biz bu muameleyi sadece patronumuzdan değil her gün zamlarla hayatımızı bize zindan eden siyasi yöneticilerden de görüyoruz. "Bu ülkede şükürsüzlük var" diyerek bizi şükretmemekle suçlayanlar ile anayasal hakkımızı fiili olarak tanımayan patronlar aynı sınıfın üyele-

ridir.

Ancak Türkiye işçi sınıfının tarihi mahkeme salonlarında değil fabrikalarda ve meydanlarda yazılmıştır. Bizler bugün elimizde ne

varsa mahkemelerde bir taraf olarak değil sınıf kavgasında bir taraf olarak kazandık. Smart işçileri olarak bu şanlı tarihimize bir paragraf sığdırmak bizim için bir onurdur.

Gebze'den bir kadın metal işçisi

Patronların palavralarına karşı sendikalı olmaya!

Merhaba yoldaşlar, ben yaklaşık 6 aydır bir metal fabrikasında operatör olarak çalışmaktayım. İşverenin bize verdiği sözlerden ama asla bu sözleri yerine getirmemesinden girdiğim ilk günden beri muzdaribim. İşçi çıkarma olmayacak diyerek

beraber çalıştığım çoğu arkadaşımı planlama hatası dedikleri bir bahane yüzünden çıkardılar. Bu işsiz kalan arkadaşlarımıza üzölmeye fırsatımız bile olmadan onların işlerini de bize yaptırmaya başladılar, yani bir kişi iki kişilik iş yapıyor ve üstelik

bunu belirli bir saniyede ve hatasız yapmamız gerekiyordu. Hal böyle olunca hata yapmaktan korkar olduk, başımızda sayı çıkmıyor diye bağırlıyor, yıldırma politikası uygulanıyor, mobinglere maruz bırakılıyordu ve yapamadığımızı söyleyen arkadaşlarımıza kapı açık bir şekilde gösteriliyordu. İstenen sayı çıkmadıkça, biz işlem adımlarında hata yaptıkça her gün 3 puan, 5 puan cezalar kesildi. 1 puan 5 lira brüt demek oluyor. Yani hem iki kişilik iş yaptık hem de maaşımızdan kesinti yapıldı. Bu durumdan artık herkes şikayetçi. Daha sonralarda zam yapılacağını duyduk ve ister istemez mutlu olduk ama bu mutluluğumuz

uzun sürmedi. 5 dakikalık bir üretim toplantısında asgari ücrette yapılan zammın bu kadar fazla olacağını hesaba katamadığımız için size zam yapamıyoruz palavralarını yöneticilerimizin ağzından duyduk. İş yüküne göre maaşın, yemeklerin, servislerin bu kadar kötü olduğu bir fabrikada artık insanlar sendikalı bir yerde çalışmak istiyordu ve sonuna kadar haklılardı. Ama faaliyet yürüten, örgütlenmeye çalışan bir sendika vardı ve bu sendikadan size bahsetmek isterim. Bu sendika tamamen patron yandaşı, asla işçinin hakkını gözetmeyen, iş durdurmada, grev gibi durumlarda çalışanlara karşı gelen ve bunu kötü bir şeymiş

gibi gösteren bir sendika. Örgütlenme aşamasında her türlü kaçak dövüşmeyi, insanları tehdit etmeyi ve asılsız vaatler vermeyi bir kenara bırakın üye olmayı düşünmeyen kadın çalışanlarımızı rahatsız etmeleri asla kabul edilebilir değil. Bunlar gibi daha nice olayda asla yüzleri kızarmadı ve hala duruma devam ediyorlar. Biz de buna dur demek istiyoruz. Umarım hakkımızı savunacak, işçinin yanında dimdik ayakta duracak, meydanlarda patronlara karşı slogan atacağımız o sendika fabrikamıza gelir. Şimdilik benden bu kadar. Güzel günler göreceğiz güneşli günler...

Bursa TOFAŞ fabrikasından bir işçi

Mücadele etmeden hiçbir şey kazanamayacağımızın farkındayız!

Tofaş da yoğunlaştı. Çip sorunu şimdilik aşıldı. Ama ilerleyen aylarda ne olur, ne biter belli değil. Hâlâ yıllık izin tarihleri netleştirilmedi. Bir hafta diye gözüküyor, lakin değişebilir. Herkesin dediği gibi burası Tofaş her şey bir anda değişebilir. Hiçbir şey netleşmediği için planlama yapamıyoruz. Önceden işçiler tatil planları yapardı. Şimdi ise ekonomik nedenlerden dolayı, yıllık izinde tatil yerine birçok kişi ek iş aramaya başladı. Ekonominin kötü gidişatı herkesi sıkıntıya soktu. Birçok insan borç batağında borçlarını ödemekte zorlanıyor.

2015 metal fırtınasının 7. yılına girdik. Mayıs 2015'te başlayan ve Türk Metal sendikasının bağlı olduğu büyük fabrikalarda Tofaş, Renault ve sonra diğer fabrikalara sıçrayarak devam eden büyük bir mücadele oldu.

MESS ve Türk Metal'e karşı, alın terinin namusu için savaşan emekçi işçilerin ekme kavgasıydı. Zalimliğe, faşistliğe, adaletsizliğe karşı onurun mücadelesiydi. Birçok şey kazandık, kaybettiklerimiz de oldu. Ama en önemlisi MESS ve Türk Metal'in asla unutamayacakları bir mücadele oldu. Onlar da, işçi sınıfı da tecrübe kazandı. Bir dahaki sefere, belki de hedefine ulaşacak bir mücadele gerçekleşebilir. 2015 metal fırtınayı unutmamak ve dersler çıkarmak gerekir. Nerelerde hata yaptık, nerede eksiklerimiz vardı. Bunları düşünüp analiz ederek bir dahaki kavgaya daha güçlü çıkmalıyız. Ekonomideki sıkıntılar yüzünden önümüzdeki günler daha da karanlık geçecek. Aydınlığa çıkmanın yolu 2015'teki gibi yaptığımız mücadeleden geçiyor!

Manisa'dan bir metal işçisi

Maaşlara acilen enflasyon oranında zam!

Merhaba yoldaşlar, alın teriyle çalışan tüm emekçi dostlara selam olsun. Memlekette Ocak ayından itibaren işçiler aldıkları üç kuruş maaşla geçinemedikleri için, yoksulluk insanların canına tak ettiği için ayaklanmıştı. İşçiler gerek maaşlarını yükseltmek, gerek sosyal haklarını arttırmak gerek de sendikal haklarını elde etmek için canla dişle mücadele verdiler. Fakat hem asgari ücrete gelen zam hem de mücadeleyle kazanılan ücret artışları enflasyon altında ezildi. Ağır vergilerin, ekmekten suya her gün gelen zamların karşısında ücretler çoktan eriyip gitti. Ücretlerimiz yerinde sayıyor. Çayın kilosu 40 lirayken de asgari ücret alıyorduk, 70 lira oldu hâlâ asgari ücret alıyoruz. Bu işte

bir yanlışlık var! Biz zamlara yetişmeye çalışırken bankalar, şirketler, patronlar kâr oranlarının ne kadar arttığından bahsediyor. Biz elimizi kolumuzu bağlayıp oturduğumuz sürece de doyumadığımız patronların kârlarına kâr katmalarını seyredip duruyoruz. Yediğimiz içtiğimiz her şeye durmadan zam gelirken maaşlarımızın enflasyon oranında artmasını istemek anamızın ak sütü gibi helaldir. Hem bizim hem çocuklarımızın geleceği için kimse den yardım beklemeyelim. Meydanları, sokakları sesimizle, taleplerimizle dolduralım. Memleketin gündemini başka yerlere çekenlere esas gündemin mutfağımızdaki yangın olduğunu gösterelim!

Yalova'dan bir sera işçisi

Gündemimizin saptırılmasına izin vermeyelim

Herkes merhaba arkadaşlar. Ben Yalova Altınova'da bir çiçek üretim serasında çalışıyorum. Daha geçen hafta beraber aynı sofrada ekmeğimizi, aşımızı paylaştığımız, beraber çalıştığımız iki Suriyeli işçi kardeşimiz Altınova'da aldıkları tehditler yüzünden aileleri ile birlikte Suriye'ye geri dönmek zorunda kaldılar.

Her gün televizyonlarda, meydanlarda, mitinglerde ve sosyal mecralarda düzen partileri (patron partileri) iktidarı ile

muhalafetiyle bu ekonomik krizi yaratanlar bu krize sebep olanlar sanki göçmenlermiş gibi bir gündem yaratıyorlar. Aslında çok iyi biliyoruz ki bu krizi göçmenler yaratmadı. Bu krizi yaratanlar iktidardaki patron partileri (AKP-MHP) ve para babaları olan patronlar sınıfıdır. Düzen muhalafeti ise (CHP- CHP'nin başını çektiği altılı masa) ve son zamanlarda yıldızı parlayan faşist Zafer Partisi bu krize sebebiyet veren iktidardaki patron partisi ve patron sınıfını hedef olmak-

tan çıkarmak için elinden geleni yapıyorlar. Çünkü yarın öbür gün iktidara geldikleri zaman, patron sınıfının çıkarları için çalışacaklarını çok iyi biliyoruz. Suriyelileri ülkelerine geri göndereceğiz ve bu krize son vereceğiz gibi söylemler ve boş vaatler vererek emekçi halkı asıl hedefinden şaşırtmaya çalışıyorlar.

Dostlar; göçmen kardeşlerimizi göndermekle ne bu kriz ortadan kalkar ne de işsizlik sorunu çözülmüş olur. Çözüm çok basit, işyerlerimizde, mahallemizde, memleketimizde Kürt, Türk, Alevi, Sünni, göçmen ayrımı yapmadan ayrı gayrı demeden örgütlenelim. Bu krizi ne biz ne de göçmen kardeşlerimiz yarattı bedelini de biz ödemeyeceğiz. Bu krizi yaratan buradaki kan emici patron sınıfına ve onların yordakçılığını yapan düzen partilerinden hesap soralım ve bu krizin bedelini onlara ödetelim!

İstanbul İkitelli'den bir zincir market işçisi

Hayat pahalılığına çözüm basit: eşel mobil ücret sistemi

Merhaba emekçi arkadaşlarım, yoldaşlarım! Maalesef bir zamanlar fiyat etiketlerine bakmaya çok da gerek duymadan sepetimize atabileceğimiz ürünlere, hatta temel gıda maddelerine gelen yüksek oranlı zamlar işçi, emekçi halkın belini bükmeye devam ediyor. Fiyatlarına ve gelen zamlara bakılırsa; unun, şekerin, çayın bile lüks tüketim maddesi kategorisine girdiği apaçık ortada. Bunun yanına bir de sabun, deterjan gibi temel temizlik maddeleri eklenince, asgari ücretlinin elle tutulur bir alışveriş yapabileme ihtimali kalmıyor. Ne yazık ki işçi, emekçi halk her alışverişinde fiyatların anlam verilemeyecek oranlarda yükseldiğini görmek ve

alışverişini tamamlayabilmek için bazı temel ihtiyaçlarından kısmak zorunda kalıyor.

Yüksek enflasyon karşısında gün geçtikçe eriyen maaşlarımızla ne kadar daha geçinebileceğimiz bir muamma iken, çözüm ise bir o kadar basit; enflasyon ile orantılı olarak her ay düzenlenen bir eşel mobil ücret sistemi. Mademki enflasyona bağlı olarak fiyatlar sürekli yukarıya doğru güncelleniyor; öyleyse patronlar da bu oranda daha çok

kazanıyor. Peki üretimin ve sürekliliğin asıl sahipleri olan işçiler ve emekçilerin kazandığı maaşlar neden bu denklemin dışında bırakılıyor? Nasıl ki hayat pahalılığı aydan aya artık karşı konulamaz bir hale geliyorsa, maaşlar da aynı

enflasyon oranında aydan aya artmalıdır. Ödülüm gibi ilan edilen asgari ücret zammı da yılda bir kere değil, her ay düzenli olarak açıklanmalıdır.

Medyada ülkedeki olumsuzlukları paspas altına süpürmek için sürekli pompalanan yabancı ve mülteci düşmanlığının gazına gelmeyelim. Bizim kavgamız dil, din, ırk kavgası değil; bizim kavgamız sınıf kavgasıdır! Biliyoruz ki sermaye sahipleri ceplerini daha çok doldurmanın

Gebze'den bir kafe işçisi

Örgütlü gücümüzün sesi her yerde yankılansın!

Merhaba dostlar, Ben Gebze'de çalışan bir kafe işçisiyim. Patronlar için çoğu sektörde olduğu gibi bu sektörün işçileri de her zaman mükemmel becerilere sahip olmalı. Üstün dinleme ve iletişim becerisine sahip. Gece, gündüz, hafta sonları ve tatil günleri demeden enerjisi hep yüksek ve güler yüzlü olan, uzun süre ayakta çalışabilecek fiziki yeterlilikte süper güçlere sahip insanlar. Benim gibi siz de bu süper güçlere sahip değilseniz gece gündüz emeği sömürülen, emekleri her geçen gün daha da niteliksizleştirilen, hiçbir hakkı ve güvencesi bulunmayan süper güçlere sahip olan değil süper baskılara maruz kalıp "süper sömürülenlerdensiniz".

Pandemi, ekonomik kriz demeden patronların bu sömürüsüyle mücadele ettik. "Şükürsüz" olmakla suçlandık. Pandemide intihar eden arkadaşlarımız, güvencesiz ça-

lıştırılan turizm işçileri, aklıyla yüz yüze bırakılan milyonlarca kafe işçisi sahiden şükretmedikleri için mi "Geçinemiyoruz" diye haykırdılar? Bizim bu sözlere ve ardından gelişen boş vaatlere karnımız tok. Emeğimizle mücadelemizle kazandığımız maddi ve manevi şeyler için kimseye şükür borcumuz yoktur.

Aynı Starbucks'ın ABD şubelerinde aralık ayında tek bir mağazada başlayıp 5 ayda 200'ü aşkın mağazaya yayılan mücadelesi gibi biz de her haksızlığa karşı gücümüz birliğimizden gelir diyerek mücadelemizin ve örgütlü gücümüzün sesinin yankılandığı, Türkiye'deki tüm Starbucks ve benzeri şirketlerin çalışanlarının yanında, tüm işyerlerinde, tüm sokaklarda, tüm platformlarda, tüm dünyada haykıralım. Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Çorlu'da kağıt fabrikasında çalışan bir işçi

Tek başımıza değil birlikte mücadele edelim

Bugünlerde fabrikada sürekli biz işçilere eğitimler veriliyor. Eğitimin genel amacı patronu nasıl mutlu edeceğimiz üzerine ama gelgelim bütün eğitim boyunca biz işçilerin nasıl mutlu olacağı üzerine tek bir kelime bile konuşulmuyor. Biz nasıl bu kadar düşük ücretlerle mutlu olacağız diye sorduğumuzda ise önce patron mutlu olacak sonra işçisini mutlu edecek diyorlar.

Gelgelelim her gün artan fiyatlardan evlerimize gelen yüksek faturalardan aldığımız maaşın enflasyon karşısında erimesinden dolayı biz işçiler mutlu olamıyoruz. Her yeni güne bir önceki günden daha kötü uyanıyoruz. Her sabah yeni bir zam haberi ile güne başlıyoruz. Durum böyleyken bizden kendimizden ve ailemizden önce patronu mutlu etmemizi bekliyorlar. Bu durumdan anlıyoruz ki bizim sorunlarımız ne patronların ne de onun yöneticilerinin umurunda değil onların tek düşündüğü şey bizim üzerimizden kazanacakları paralarıdır. Bizim için tek çözüm onlara karşı birlikte mücadele etmektir. Tek başımıza çıkardığımız sesin onlar için hiçbir ifadesi olmaz. Ama hep beraber çıkardığımız sesin onları korkutacağı kesin.

Neşe Plastik işçisi hak verilmez alınır dedi, şalteri indirdi!

Kocaeli Çayırova'da bulunan ve Petrol-İş İstanbul 2 No'lu Şube'sinin örgütlü olduğu Neşe Plastik fabrikasında toplu sözleşme görüşmelerinden sonuç alın-

maması üzerine 18 Mayıs 2022 itibarıyla grev başladı. 12 Ocak 2022'den beri görüşmelerin sürdüğü fabrikada patronun talep edilen ücret artışına yanaşmaması

sebebiyle 5 aylık bir sürecin ardından grev kararı alınmıştı. Yaklaşık 135 işçinin bulunduğu fabrikada işçiler taleplerinin arkasında ve istediklerini alana kadar eylemlerine devam etmekte kararlı.

İhracat yaparak kârına kâr katan ve internet sitesinde "adil ücret" vurgusu bulunan Neşe Plastik'te işçiler uzun süredir asgari ücrete yakın maaşlar alıyor.

Enflasyonun alım gücüne darbe indirdiği ve yalan istatistiklerle düşük gösterildiği şu dönemde Neşe Plastik işçileri enflasyonun üzerine eklenecek ücret artışı talebinden geri adım atmıyor. Bunun yanında özel sağlık sigortası ve kıdem tazminatı maddelerinde de henüz anlaşma sağlanamamış durumda. İşçiler taleplerinin büyük olmadığını ve karşılanabileceğini belirtirken patronun ise uzlaşmaz bir tavır sergilediğini söylüyorlar. Grev kararlılıkla devam eden iş-

çiler haklarını sonuna kadar arayacaklarını vurguluyor ve insanca koşullarda, insanca bir ücrete çalışabilmek için "Hak verilmez alınır!" diyerek Gebze bölgesinin işçi mücadelelerine bir yenisini daha ekliyor!

Neşe Plastik işçileri yüksek enflasyona ve düşen alım gücüne karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğini bütün emekçi halka gösteriyorlar. Üretimden gelen gücünü kullanarak hakkını söke söke almak için mücadeleye girişen Neşe Plastik grevi bugün yoksulluğa mahkûm edilen tüm emekçi halkın mücadelesidir.

29 Mayıs 2022

Sağlık emekçileri Ankara Anıtpark'tan haykırdı: "Emek bizim, söz bizim, sağlık hepimizin"

Türk Tabipleri Birliği (TTB) Merkez Konseyi tarafından çağrısı yapılan ve Sağlık Emekçileri Sendikası SES ile birlikte "Emek bizim, söz bizim, sağlık hepimizin" şiarıyla örgütlenen Beyaz Miting Ankara Anıtpark'ta 29 Mayıs'ta gerçekleştirildi. Sağlık emekçileri çok sayıda oda, sendika ve derneğin de katılımı çağrısı yaptığı mitingde sağlık çalışanlarının acil olarak karşılanması beklenen 10 acil talebini bir kere daha, bu defa alanlarda bir araya gelerek ve daha kuvvetli bir şekilde dile getirdi.

Sağlık emekçilerinin hem toplumun sağlık alanındaki en temel ihtiyaçlarına hem mesleklerine hem de başta örgütlenme hakkı olmak üzere hürriyete sahip çıkan talepleri şöyle;

- Sağlık sisteminin temelini koruyucu sağlık hizmetleri oluşturmalı!
- Beş dakikada sağlık olmaz!
- Şehir-şirket hastaneleri politikasından

vazgeçilmeli!

- Sağlığa ayrılan bütçe artırılmalı!
- Etkili bir sağlıkta şiddet yasası çıkarılmalı!
- COVID-19 meslek hastalığı sayılmalı!
- Sağlık sisteminin eksikliklerinin sorumluluğu sağlık çalışanlarına yıkılamaz!
- Hekimler üzerindeki baskılara son verilmeli!
- Tıp ve tıpta uzmanlık eğitiminde nitelik öncelikli olmalı!
- Hekimlerin örgütlenmesi ve haklarını savunmasının önündeki engeller kalkmalı!

Farklı illerden sağlık örgütlerinin katılımının yoğun olduğu mitingde, Devrimci İşçi Partisi olarak biz de sağlık emekçilerinin acil taleplerini ve mücadelelerini sahiplenerek dayanışmayı büyütme için sağlık emekçileriyle omuz omuza miting alanında olduk.

Her 30 saatte bir, dünya nüfusuna bir dolar milyardere karşılık bir milyon aç insan ekleniyor!

Pandemi sürecinde halkın çektiği onca zorluklara rağmen en çok duyulan sermayenin ağlamaları ve sızlanmaları oldu. Tedarik zincirlerinde sıkıntı var, piyasalar çöktü, kâr edemiyoruz diyen patronlar bir yandan ağlayıp sızlanarak devletlerden destek, teşvik, vergi indirimi ve afları koparıırken bir yandan da kârlarına kâr kattılar. Oxfam isimli uluslararası kuruluşun yaptığı araştırma pandemi sürecinde her 30 saat içinde bir sermaye sahibinin dolar milyarderleri kulübüne eklendiğini ve yine aynı 30 saat içinde 1 milyon kişinin daha açlığına uğradığını ortaya koydu.

Koronavirüs zenginleri: İlaç tekelleri!

Pandemi halkı hasta, ilaç şirketlerini zengin etti! Dünya çapında 6 milyondan fazla kişi koronavirüs yüzünden ölürken ilaç sektörü içinden 40 yeni dolar milyarderi daha çıkardı. Özellikle aşı üreticisi şirketler, pek çok ülkede

zorunlu tutulan aşıları devletlere maliyetinin 24 katına varan fiyatlara satıp saniyede (saat değil, dakika değil, saniye!) 1000 dolardan fazla kâr ediyorlar.

Gıda krizini fırsata çeviren emperyalist şirketler!

İşinin emekçinin mutfuğu sadece Türkiye'de değil tüm dünyada yangın yerine dönmüş durumda. Tabii bu AKP'lilerin söylediği gibi hükümetin sorumluluğunu azaltan bir şey değil. Tam tersine dünyada gıda fiyatları yüzde 33 artarken Türkiye'de gıda enflasyonu yüzde 100'ün üzerinde arttı. Resmi TÜİK rakamları dahi gıda enflasyonunu yüzde 89,10 olarak gösteriyor. Yani dünyanın her yerinde emekçinin mutfuğunda yangın var ama Türkiye'deki yangın bacayı sarmış durumda.

Tabii ki bu yangının fırsatçıları büyük gıda tekelleri. En başlarında ise çok tanıdık bir isim olan Cargill var. İşçilerini sendikalaştıkları için işten atan, buna rağmen sendikalaşmayı engelle-

mediğinde ise masa başında kuruş kuruş işçiden ne kesebilirim diye hesap yapan bu firma 2021 yılında tam 5 milyar dolar net gelir elde ederek tarihi bir rekora imza attı. Cargill'le birlikte dünya gıda piyasasının yüzde 70'ini kontrol eden tekeller insanlar giderek açlığa doğru sürüklenirken kârlarını hemen hemen iki katına çıkardılar.

Savaşı fırsata çeviren emperyalist enerji tekelleri!

Dünyada savaşlar özellikle de petrol ve doğalgaz bölgelerinde çıkan savaşlar, enerji fiyatlarını arttırır ve başta ABD ve Avrupa olmak üzere savaştan uzak coğrafyalarda konuşlanmış emperyalist enerji tekellerinin kasalarını doldurur. Ortadoğu'daki savaşlara Ukrayna'daki NATO-Rusya savaşının eklenmesi de yine aynı sonuca yol açtı. Amerikan (Chevron, Exxon), İngiliz (BP) ve Fransız (Total) 5 büyük enerji tekeli 2021 yılını toplamda 82 milyar dolar net kârla kapattıktan sonra NATO'nun Ukrayna'daki savaşçı-

la birlikte 2022 yılının ilk çeyreğinde kârlarını rekor seviyelere taşıdılar.

Emperyalist kapitalist düzen yıkılmaya mahkûm! Tek yol sosyalist devrim!

Bu manzara küçücük bir asalak grubun tüm dünyayı sömürerek nasıl zenginliğine zenginlik kattığını gösteriyor. Eşitsizliği herkes görüyor. Oxfam gibi burjuva sivil toplum örgütleri dahi artık bunu gizleyemez oldular. Türkiye'de de pek çok burjuva yayın organları buna benzer haberler yaptılar. Ama onlar eşitsizlikleri gösterip çözümlü gizliyorlar. Bu dünya çok kötü ama böyle gelmiş böyle gider düşüncesini yayıyorlar. En fazlasından bu asalak zenginlerin daha fazla vergi vermesini öneriyorlar. Tüm zenginlikleri üreten şirketlerin sahip olduğu üretim araçlarının kamulaştırılmasını bir olasılık

olarak dahi ağızlarına almıyorlar. Düzenin eleştirisini dahi işçi ve emekçilere bırakmıyorlar. Ön alıp yoksul kitlelerden devrimci itirazların yükselmesine mâni olmaya çalışıyorlar. Oysa tek yol devrimdir. Tek çözüm kamulaştırma ve planlamadır. Bu zengin sınıfın ihtisamlı yaşamlarının ve rekor üstüne rekor kârlarının temelinde milyarlarca işçi ve emekçinin emeğinin sömürsü olduğunu unutmamalıyız. Bu gerçek bize ancak dünyanın bütün zenginliğini üreten işçi ve emekçilerin birleşip iktidara geçmesi halinde açlığın ve sefaletin son bulabileceğini, kapitalizmin zincirlerinden kurtulan insanlığın müreffeh bir geleceğe ulaşabileceğini anlatmaktadır.

Levent Dölek

Türkiye NATO tarafından Rusya ve İran'la savaşa itiliyor!

Türkiye bilhassa 2016'dan itibaren bir dizi sınır ötesi askeri operasyon düzenledi. Daha önceki sınır ötesi operasyonlarda iktidarın propagandası halktan destek almak için Amerikan ve Batı karşıtı bir sosa bulanıyordu. Biz her seferinde bunun gerçeği yansıtmadığını ortaya koyduk. Özellikle Suriye'de terör koridorunu engellemek adı altında NATO ordusu TSK ve ona iliştirilmiş ÖSO (SMO) vb. Suriyeli tekfirci/mezhapçı (ve birçoğu İngiliz-Amerikan istihbaratının eğit-donat tedrisatından geçmiş olan!) milislerden müteşekkil bir NATO koridoru inşa edildiğini belirttik. Şimdi de durum farklı değil. Ancak gidişat çok daha tehlikeli bir hâl almak üzere. Kuzey Irak'ta PKK unsurlarına yönelik sürdürülen harekât şimdiden İran'la ciddi bir gerginlik yaratmış ve İran'a yakın Haşdi Şabi ile TSK'yı çatışma içine sokmuş durumda. Kuzey Irak'ta sürdürülen askeri operasyona ABD ve İsrail'in son derece sıcak ve sempatiyle yaklaşması, bu iki gücün vekili konumundaki Barzani grubunun TSK'nın operasyonlarına aktif destek sunması bu yüzden tesadüf değil. Şaşırtıcı da değil.

Suriye'de yapılacağı söylenen yeni operasyon ise İran'la gerilimi iyice tırmandırmaya ve cepheye Rusya'yı da dahil etmeye aday gözüküyor. İktidar cephesinden ABD'nin sözünü tutmadığına yönelik eleştiriler yapılması, bu operasyonun Finlandiya ve İsveç'in NATO üyeliğine Türkiye'nin çekince koymasının üzerine gelmesi kimseyi yanıltmamalı. Bir kere Finlandiya ve İsveç için YPG'ye destek argümanı gülünç. Çünkü esas ve büyük desteği ABD veriyor ve başka Avrupalı devletler de benzer bir tutum içinde. Onlarla NATO'da birlikte dururken ve birçok alanda işbirliği yaparken Finlandiya ve İsveç için iktidarın veto kozunu öne sürmesini kimse ciddiye almıyor. Nihayetinde Erdoğan bu üyeliklere evet diyecek! Daha önce "NATO'nun Libya'da işi yok" dedikten hemen sonra "NATO'nun Libya'da olması gerek" diye çark ettiğini ve pek çok benzer dönüş yaptığını ve yapacağını tüm muhatapları biliyor.

NATO, Erdoğan'ın bu oyunu oynamasına izin veriyor çünkü arka planda Türkiye'yi Suriye'de Rusya ile karşı karşıya getirecek bir plan yürütüyorlar. Yavaş tempoyla da olsa günün sonunda NATO hem Kuzey'de genişleyecek hem de Güney'de Rusya'ya karşı bir askeri cephe daha açabilecekse emperyalistler için "Erdoğan'ın Batı'ya kafa tutan lider" imajının bir zararı yok. Tersine faydası bile var. Bunu, İngiliz istihbaratının başındaki isim olan Richard Moore daha önce Astana süreci bağlamında söylemişti. Türkiye'nin İran ve Rusya ile diyalogu İngiltere'nin sürece Türkiye üzerinden dahil olmasında olumlu bir rol oynamıştı. Yine Erdoğan değil mi ki "One Minute" dedikten sonra İsrail'e ne istediye verdi! Mavi Marmara katliamı davasını talimatla düşürdü (üstelik anlaşmanın altında İsrail'in başkenti olarak Kudüs yazılmasını sineye çekerek!), İsrail'le ticaret rekorları kırdı ve şimdi normalleşme adı altında Siyonizmle işbirliğini ileriye taşıyor. Erdoğan'ın Siyonizm karşıtı imajı İsrail'le en pragmatik işbirliklerinin kamuoyuna kabul ettirilmesinde hep kolaylaştırıcı bir rol oynadı.

Peki Suriye'deki operasyon Rusya ile Türkiye'yi neden karşı karşıya getirecek? Çünkü 2019'da Barış Pınarı harekâtının sonunda Rusya ile Türkiye arasında Soçi'de bir mutabakat imzalanmıştı. Bugün yeni operasyon için adı geçen bölgelerden Tel Rıfat, Mıncı ve Kobani'ye 2019'daki mutabakatla Rus askeri polisi ve Suriye sınır muhafızlarının girmesine karar verilmişti. Daha sonra tam anlamıyla hiçbir zaman uygulanamasa da Türk ve Rus ortak devriyelerinde de mutabık kalınmıştı. Dolayısıyla bu bölgelerde Türkiye'nin tek yanlı bir askeri harekâta girişmesi, doğrudan Rusya'yı muhatap haline getirecektir. Bu muhataplık son derece somut ve sıcak biçimler de alabilir. Örneğin bu süreçte Resulayn bölgesinde temas hattında Rusya, Suriye Ordusu ve YPG'nin ortak askeri devriye attıklarından bahsedilmektedir. Ukrayna savaşı dolayısıyla Rusya'nın bölgeden asker çektiği biliniyor. Ancak bu çekiliş Rusya'nın tüm güçleriyle Suriye'den çıkması anlamına gelmediği gibi boşalan alanlar İran Devrim Muhafızları'na, Lübnanlı Hizbullah'a ve nihayet Suriye ordusuna bağlı askeri güçler tarafından ikame edilmekte. Bu tabloda Türkiye'nin tüm bu güçlerle sıcak çatışma içine girmesi ve her halükârda Rusya'nın bu çatışmaya askeri ya da politik olarak taraf olması söz konusu.

Hâl böyle iken NATO Genel Sekreteri Stoltenberg'in ve ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Ned Price'ın ayrı ayrı açıklamalarda birtakım endişelerini dile getirdikten sonra Türkiye'nin NATO müttefikliğinin önemini vurgulamaları ve meşru güvenlik kaygılarını anlادıklarını belirtmeleri anlam kazanıyor. ABD zaten Kuzey Irak'taki operasyonlara yeşil ışığı çoktan yakmıştı. Şimdi Suriye için de sarı ışığın yeşile dönmek üzere olduğu görülüyor. Ancak ABD bu süreçte sadece bekleyecektir. ABD'den ve vekillerinden Türkiye'yi Rusya ve İran'la karşı karşıya getirecek her türlü provokasyon olasılık dahilindedir. Türkiye bir kez daha dombra, mehter marşı ve ilahiler eşliğinde yeni bir Amerikan savaşına doğru itilmektedir.

Böyle çözüm olmaz olsun!

Erdoğan, Kuzey Irak'tan sonra Suriye'de de yeni bir askeri harekâta girişileceğini duyurdu. AKP ve MHP daha önce de siyasi olarak sıkıştıkları dönemlerde askeri operasyonlarla milliyetçi duygulara oynama ve kaybettikleri desteği telafi etme çabasına girmişlerdi. Bunda zaman zaman ve kısmen başarılı oldular ama artık halk da iktidarın her başı sıkıştığında sınır ötesi operasyon başlattığını gördükçe "güvenlik", "terör", "beka" gibi söylemlere eskisi kadar prim vermez oldu. Nitekim şimdi halkın çok daha geniş kesimlerinde bu operasyonların siyasi amaçlarla yapıldığı düşüncesi öne çıkıyor.

İktidarın Suriye operasyonu hazırlıkları kitlelerin gündemini başka bir yöne çevirmekten, bilinçleri şovenizm ve milliyetçilik ile bulandırmaktan daha farklı bir amaca da yönelmekte. Gündem saptırma görevini bu sefer iktidardan önce muhalefet yüklenmiş ve önce CHP ardından da Ümit Özdağ'ın Zafer Partisi, Suriyeli göçmenleri geri göndermek üzerine yoğun bir propaganda atağı başlatmıştı. İlk etapta bu propaganda AKP ve MHP'yi sıkıştırıyor gözükte. Ancak biz hep uyardık. İktidarın da gündemin ekonomiden bu alana kaymasından memnun olduğunu belirttik. Nitekim şimdi AKP ve MHP askeri harekâti, Suriyeli göçmenleri Suriye'nin kuzeyinde oluşturulacak 30 kilometre derinliğinde askeri olarak kontrol edilmiş bir alana gönderme projesi olarak sunuyor.

Tabii ki müteahhitler ve iktidara yakın sermaye grupları da yeni toplu konut projeleri ve ortaya çıkacak ticari fırsatları dört gözle bekliyorlar. Yani iktidar bu harekâtle hem halk nezdinde oy kaybını telafi

etmeyi hem de gözünü yavaş yavaş muhalefete doğru çeviren sermaye çevrelerini yeniden etrafında toplamayı umuyor.

Sebebi ne olursa olsun bu tür askeri operasyonlar, siyasetin üzerinde baskıların, şovenizmin ve ırkçılığın artmasını, temel hak ve hürriyetlerin kısıtlanmasını beraberinde getirdiği için Kürt halkında ciddi bir tedirginlik yaratıyor. Suriyeli göçmenleri bölgeye gönderme planı bu tedirginliği daha da arttırmakta. Çünkü harekâtın yapılması öngörülen alanlarda Kürt nüfus çoğunlukta. Bu bölgelere yüzbinlerce hatta zaman içinde milyonu aşan sayıda, çoğunluğu Sünni Arap olan nüfus ve Kürtlerle etnik ve siyasi husumet içindeki yapılar yerleştiğinde bunun bu bölgelerdeki Kürt nüfusun zorla göç ettirilmesini beraberinde getireceği açıktır.

Bu tür bir şey asla meşru ve haklı görülmez. Bu göçmen sorununa çözüm değildir, bu sorunun katmerlendirilmesi, halkların arasına telafisi son derece zor olacak kanlı nefret tohumlarının ekilmesi demektir. Emperyalistler ve sömürgeciler tarih boyunca defalarca bunu yaptılar. Onlar için hangi dilden, memleketten olursa olsun emekçi ve yoksul halkın hayatlarının bir değeri yoktur. Sadece kendi çıkarlarına bakarlar.

Şimdi de Amerikan emperyalizminin bu planlara yeşil ışık yaktığı görülüyor. Türkiye'yi bu bölgede Rusya ve İran'a karşı mevzilendirip, Esad rejimiyle çatışmaya sokup, Suriye'nin kuzeyinde TSK ve ona iliştirilmiş Amerikancı-İngilizci tekfirci mezhepçi çeteler eliyle bir NATO koridoru kurmak emperyalizmin stratejik çıkarlarının bir gereği. Türkiye'nin askeri ope-

rasyonuna karşı çıkıyormuş gibi yapıp, gelişmeleri Kürt siyasetini daha fazla kontrol altına almak için kullanıyorlar. İsrail de bu gelişmeyi çıkarlarına uygun buluyor. Ayrıca Siyonistler Irak'ın kuzeyindeki askeri operasyonlar dolayısıyla Türkiye ve İran'ın cephe cepheye gelmesini de büyük bir memnuniyetle karşılıyor.

Tabii bu durum askeri operasyonların söylenenden çok daha ileriye giden son derece tehlikeli sonuçlar doğurmasına da yol açabilir. Örneğin Türkiye'nin bu süreçte İran'la ya da Suriye ile açık bir savaşa girmesi iktidara seçimleri dahi erteletebilecek bir hukuki gerekçe sağlar, Suriye'de Rusya'yı meşgul edecek ve bölgeden Ukrayna'ya asker çekmesini durduracak bir gerilim bir kez daha AKP'yi NATO'nun, emperyalizmin ve Siyonizmin etkili bir aparatına ve göz bebeğine dönüştürecektir. Bu belki de mevcut iktidarın dış politikada yaşadığı bir dizi problemi bir anda çözecek, kim bilir beraberinde Türkiye'ye yüklü miktarda dolar akışını da getirecektir. Ama iktidarın kendi için çözümünü emperyalistler ve sömürgeciler tarih boyunca defalarca halkların felaketi olacaktır.

Her dilden, memlekettten işçiler, emekçiler, yoksul köylüler, göçmenler bu politikaların bedelini ödemiştir ve ödeyecektir. Sırf iktidarda kalmak uğruna bu riskleri alan bir siyasi irade varsa, güvenlik ve beka iddiaları boştur. Bu irade bizzat emekçi ve yoksul halklar için bir beka ve güvenlik sorunu yaratır. Bu yüzden şovenist propagandaya kanmadan bu sahte çözümlerin gerçek niteliğini görmeli, herkese bu gerçekleri göstermeli Türk, Kürt, Arap halklarının kardeşliğini ve emperyalizme ve sömürgecilğe karşı birlikte mücadelesini savunmalıyız.

Kapitalist düzenin fedailerini, Erdoğan'ın can simitleri: Böyle muhalefet dostlar başına!

Düzen muhalefeti (Millet İttifakı, 6'lı masa vb.) emekçi halkın ekme ve hürriyet derdine derman olacak politikalar üretmiyor. Oysa Erdoğan ve istibdad rejiminin zayıf karnı ekonomi! AKP ve MHP seçmeninin oy verdikleri partiden yüz çevirmelerinin başlıca sebebi iş ve aş derdi. Boşuna denmemiş hükümetleri tencere götürür diye. Peki neden bir muhalefet bu açık gerçek karşısında bu meselenin üzerine gitmez? Onun yerine sürekli top çevirir?

Çünkü bu sorunlara çözüm getirmek sermayenin çıkarlarına dokunmayı gerektiriyor. O sermayenin çıkarları ki CHP'sinden İyi Parti'sine, Gelecek'ten Deva'sına, Saadet'inden Zafer Partisi'ne hepsinin tek ortak noktası. AKP ve MHP'nin tüm milletvekilleri patron, tüccar ya da toprak ağası ama bu düzen muhalefeti partileri de onlardan farklı değil. Bu yüzden iktidarla bu muhalefet arasında neredeyse gizli bir anlaşma varmış gibi gündem işinin emekçinin derdinde değil, hep başka konularda kilitleniyor.

Göçmen düşmanlığı ile sermayeyi kurtarma telaşı!

Göçmen sorunu bunun en önemli örneğiydi. Kitleleri patronlara değil göçmenlere karşı dolduran kirli bir politikayla açılış Kemal Kılıçdaroğlu yaptı,

sonra bayrağı Ümit Özdağ kaptı. İşsizlik ve pahalılıkla boğuşan kitlelerin öfkesi itina ile göçmenlere yöneltildi. Bundan iktidar da pek memnun gözüktü. Zira ekonomik krize hiçbir çözüm üretmeyen iktidar göçmen tartışmasını fırsat bilip, göçmenleri Suriye'deki TOKİ projelerine yerleştirmek üzere planlarını açıkladı. Yetmedi Suriye'ye düzenlenecek askerî harekâtı dahi göçmen meselesine bağlamayı başardılar.

Kılıçdaroğlu top çeviriyor

Kılıçdaroğlu da top çevirme-deki marifetlerini sergilemeye devam ediyor. Ne işsizliğe ne pahalılığa çözümü var. En yakıcı sorunlardan biri olan EYT'yi ve Aylık Bağlama Oranı (ABO) garabetini çözecek bir plan da ortaya koyamıyorlar. Oysa bu mesele tek kalemde çözülebilir. Ama ağızlarına almazlar, çünkü TÜSİAD çok kızar!

Ekonomiyi şimdiden Babacan'a teslim edenlerin muhalefeti bu kadar olur

Başta CHP ama onla birlikte düzen muhalefetine diğer partileri de sadece, ekonomide sermayenin ve emperyalizmin güvenini yeniden kazanmakla ve Türkiye'ye sıcak para getirmekle ilgileniyor. Bunun için de ekonomi politikasını, AKP'nin

Türkiye'yi borç batağına sokan ve özelleştirmede rekor kıran dönemin mimarı Ali Babacan'a havale etmiş durumda. Yani ekonomi programı TÜSİAD'ın ve İMF'nin programı. Bir başka deyişle halka kemer sıkırtmak. Bu politikayla oy toplanamaya-çağına göre en iyisi bu meselenin etrafında top çevirmek!

Sermayeye güven halka korku

Bu sebeple emekçi halka seslenmiyorlar, özenli biçimde hep devletin içine sesleniyorlar. Örneğin Kılıçdaroğlu TÜİK'in ve SADAT'ın kapısına gittiğinde de, Sedat Peker gibi videolar çektiğinde de, hep "namuslu bürokratlara" sesleniyor. Emekçi halka ise hep aynı öğüt! Aman sokağa çıkmayın! Çünkü halktan korkuyorlar, halka dayanmak yerine iktidara gelmek için istibdadın içinden ittifak yapacak güçler arıyorlar. Her sermaye ve düzen partisinin yaptığı gibi.

Anketlere bakıp aldanma! Bunların hepsi düzen partisidir ve her an saf değiştirebilirler!

Anketler AKP ve MHP'den oluşan istibdad cephesini düşüşte, Millet İttifakı ve etrafındakileri yükselişte gösteriyor. Bu anket-

leri görüp istibdadın düşeceğine kesin gözüyle bakanlar yanılır. Çünkü halktan korkan ve istibdadın içindeki güçlerle ittifak arayan bu düzen muhalefeti partileri her an birer ikişer saf değiştirebilir. Vaktiyle Devlet Bahçeli hatta Demokrat Parti başkanı olduğu zamanlarda Süleyman Soylu da Erdoğan için bugünkü muhalefetten bile ağır sözler söylüyor, hakaretler yağdırıyordu. Şimdi ikisi de istibdadın en önemli ayaklarını oluşturuyorlar. Hadi diyelim onlar sağcı. CHP'li "solcu" Deniz Baykal'ın Erdoğan'a en kritik siyasi dönemeçlerde verdiği destekler ortada. Şimdi Millet İttifakı ve 6'lı masanın bileşenleri bunlardan çok mu farklı? Halkın onlara daha fazla güven duyması için bir gerekçe var mı? Şimdiden "devr-i sabık yaratmayacağız" diyerek köprüleri açık tutmuyorlar mı? Ekrem İmamoğlu iktidarın AKP kanadına, Mansur Yavaş ise MHP kanadına yok birbirimizden farkımız mesajı veriyor mu?

Çözüm sınıf siyasetinde! Sermayeden, emperyalizmden ve devletten bağımsız sosyalist bir odağın inşası için ileri!

Bu tabloda işçinin emekçinin en yakıcı sorunlarına sermayenin ve emperyalizmin kuyruğuna, nasırına basmaktan, kırmızı çizgilerini çiğnemekten çekinmeden çözüm üretecek, istibdada karşı hürriyet kavgasını devlet içindeki küskünlerden, saf değiştirmiş mafya şeflerinden medet umarak değil işçi sınıfını örgütleyerek verecek olan bağımsız bir sosyalist odağın önemi giderek artıyor. Devrimci İşçi Partisi bu doğrultuda tüm sosyalistleri ve emekçi halktan yana olanları vakit kaybetmeden güçbirliği yapmaya, işçi sınıfının ve emekçi halkın çıkarlarını ve çözümlerini temsil eden, sermayeden, emperyalizmden ve devletten bağımsız gerçek bir üçüncü cepheyi oluşturmaya çağırıyor.

Akşener'in yalancı hürriyet sevdası

Meral Akşener meclisteki parti grubunda "kahrolsun istibdad yaşasın hürriyet" sloganını atarak dikkatleri üstüne çekti. Tabii ki 1908 devriminin sloganını atmakla devrimci olunmaz. Kendisi Refahyol'un işçileri bakanlığını yaptığı baskı, işkence ve faili meçhullerle dolu dönemin hesabını vermeden de hürriyetten bahsedemez. Zaten Akşener de İttihat ve Terakki'nin sloganlarını atarak halka değil devletin içine, bilhassa da ordunun içindeki "Atatürkçü" subaylara yöneliyor. Bildiri yayınlayan emekli amiraller için "zevzek" dedikten sonra Ümit Özdağ'a kaptırdığı askerlerle şimdi belli ki arayış ısıtmanın telaşında.

Evet biz de Devrimci İşçi Partisi olarak "kahrolsun istib-

dad, yaşasın hürriyet" diyoruz. Ama biz İttihat ve Terakki partisine değil, o partinin sonunda ihanet ettiği Hürriyet devrimine işaret ediyoruz. O yüzden İyi Parti bozuk düzeni tamir etmeye "güçlendirilmiş parlamenter sistem" diyor, biz ise devrimci çözümü ve zincirsiz bir Kurucu Meclis'i savunuyoruz. Ve biz her zaman "kahrolsun ABD ve AB emperyalizmi" diye de ekliyoruz. Çünkü biz NATO subaylarına değil, emperyalizmin zincirine vurulmuş bu memleketin emekçi halkına sesleniyoruz. Akşener yeminli bir NATO hizmetkarıdır. Biz ise sadece NATO'dan çıkmaya değil aynı zamanda NATO'yu yıkmaya da yemin etmiş anti-emperyalist devrimcileriz.

İki buçukuncu cephenin sefaleti

Ekme ve hürriyet için mutlaka düzen siyasetinin dışında bir alternatif gerekli. Ne yazık ki HDP ve TİP ile çevrelerinde kümelenen sol partiler "iki buçukuncu cephe" olarak düzen siyasetine yedeklenmeye devam ediyorlar. Son dönemde bu odağın ücretlerin artırılması talebiyle başlattığı kampanya da bu gerçeği değiştirmiyor. Çünkü yoksulluktan ve hayat pahalılığından bahsetmeyen bir parti yok. Burjuva partileri de aynı şeyleri söylüyor. Olması gereken sermayeyle karşıtlık içinde olan, piyasacenderesini aşan, kamulaştırmaya ve planlamaya dayanan işçi sınıfı çözümlerini ileri sürmektir. Oysa HDP ve yanındakiler ücretlere her ay enflasyon oranında zam yapılmasını öngören Eşel Mobil sistemini bile dile getirmiyor. Bu masayı kuran ve masanın başında oturan HDP'nin TÜSİAD başta olmak üzere sermaye çevreleriyle "demokratik" işbirliği sürdürükçe,

masanın sosyalistleri de bu konuda sustukça ama Millet İttifakı'nın müstakbel adayına peşinen oy çağrısında buldukça başka türlü de zor gözüküyor.

Onlar da burjuva düzen muhalefeti gibi bildirilerinin sonunda işçi ve emekçilere değil "kamuoynuna" ve dahası meclisteki düzen partilerinin "milletvekilleri"ne çağrıda bulunuyorlar. Yani yüzler yine düzen siyasetine dönük. Sosyalist olduğu için farklı olması beklenen TİP bile o kadar düzen siyasetine bel bağlamış durumda ki Ahmet Şık aracılığıyla Ekrem İmamoğlu'nun düşen prestijini toparlama telaşına düşmüş vaziyette. Bir röportajın-

da TİP milletvekili Ahmet Şık, Kılıçdaroğlu'nun Alevi olmasının oy kaybettireceğini söylerken belki düzen siyasetinin mezhepçiliğinden dem vuruyor ama İmamoğlu'nun daha iyi bir aday olduğunu söyleyerek boylu boyunca düzen siyasetinin batağına batıyor. İmamoğlu'nun müteahhit bir patron olmasını Kılıçdaroğlu'nun mezhebiyle aynı derecede büyük bir sorun olarak görmüyor. Yani HDP ve TİP'in "iki buçukuncu cephesi" işçi sınıfı ile sermaye arasında bir sınıf mücadelesinin değil, sermaye ile demokratik bir sınıf işbirliğinin savunuculuğunu yapmaya devam ediyor.

Armağan Tulun

Hassasiyet

Erkek egemenliği ve istibdad yine el ele vermiş, dört bir koldan kadınları hedef alıyor. Son günlerde yaşadıklarımıza bakın. Hepsinin ortak noktası olan, bu zamana kadar olduğu gibi bugün de kadın düşmanı politika ve eylemlerin gerekçesi olarak öne sürülen laflar var: Örfi adet, gelenek, görenek en çok da ahlaki hassasiyetler! Ne oldu? Melek Mosso'nun Isparta'da vereceği konser bu gerekçe ile iptal edildi. Başka? Yıllardır kadın cinayetlerini durdurmak için mücadele eden, öldürülen kadınların faillerinden hesap sormak amacıyla davaları takip eden Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu Derneği'ne istibdadın mahkemeleri hiçbir somut gerekçe göstermeden ama yine aynı gerekçe ile, ahlaka aykırılıktan kapatma davası açtı. Sadece bunlar mı? Biz bu ahlaki hassasiyetleri, namus laflarını kadın cinayetlerinden de biliyoruz. Boşanmak istediği için, çalışmak istediği için, kendi hayatı ile ilgili bir karar almaya kalktığı zaman öldürülüyor mu bu ülkede kadınlar? Kadınların sesine şarkılarına tahammül yok, mücadelesi baskı görüyor, yaşamları da tehdit altında...

Düzen siyasetinin temsilcileri iktidarlarını korumak için işçi sınıfı ve emekçi halkı bölmeye çalışır. Bugün istibdad rejiminin ihtiyaç duyduğunda kardeş kavgasını körüklemeye çalışması, Alevi'yi Sünni ile, Türk'ü Kürt ile karşı karşıya getirmeye çalışması gibi. Amaç, işçi sınıfı ve emekçi halkın en yakıcı sorunlarının asıl kaynağının sermaye düzeni olduğunu anlamasına izin vermemek, işine, aşına, hürriyetine sahip çıkarak düzenin güçleri karşısında birleşmesini engellemektir.

Aynı şey kadınlar açısından da geçerli. Yaşamlarına kast edenin erkek egemen kapitalist sistem olduğunu, kadınları şiddetle karşı korumasız bırakanın bizzat düzenin kendisi olduğunu gizlemek için "ahlaki hassasiyetler" lafını atıyorlar ortaya. Düpedüz bir katil olan bir erkek işlediği cinayete tüm toplumu işte bu ahlaki hassasiyetlerle ortak etmeye kalkıyor. İstibdad rejimi kadınların muhalefetine bastırmak ve sesini kısmak için türlü alanlarda yasaklamalara giderken, düpedüz keyfi, haksız ve hukuksuz olan uygulamalarını örf, adet, ahlaki hassasiyet kılıfına sokuyor. Küçük bir yobaz gruba şikâyet dilekçesi yazdırılıyor, o küçük grup bir anda halkın temsilcisiymiş gibi gösteriliyor ve en kaba baskı ve yasaklamalar halkın hassasiyetlerinin bir gereğiymiş gibi sunuluyor.

İktidar burada bir başka amaç daha güdüyor. Emekçi halkın ve kadınların isyanının gerekçeleri, esaslı kökleri çok derinde olmasına rağmen meseleyi bir "yaşam tarzı" tartışmasına sıkıştırılmaya hedefliyorlar. Çünkü muhalefet kendisini "yaşam tarzı" ve "kimlik" temelinde ortaya koyarsa, yükselen sesleri muhafazakâr ve erkek egemen "çoğunluk" ile boğabileceklerini düşünüyorlar. Bunu daha önce defalarca yaptılar.

Bu oyuna gelmeyelim. Hayatımızı savunmak, geleceğimizi daha yaşanılır bir hale getirmek istiyorsak da bu düzenin ve istibdadın önümüze koyduğu gündemlere değil, gerçek gündemimize sahip çıkalım. Mücadelemizi "yaşam tarzı" ve "kimlik" temelinde değil sınıf temelinde ortaya koyalım. Bunu yaptığımız zaman zaten düzen siyasetinin de, erkek egemen kapitalist sistemin de, istibdadın da tüm pisliklerini görmek ve göstermek mümkündür. Bir küçük örnek... Sendikalaştığı için işten atılan ve fabrika önünde bir alan olmadığı için sanayinin orta refüjünde direnişe geçen Adkoturk işçisi kadınlara patron sadece orta parmağını göstermekle kalmamış, "onları otobanlara attık" da demişti. İşte patronların ve patron düzeninin ahlaki! O patron, kadınlardan "biz nasıl gece yarılarında kadar erkeklerle birlikte onurumuzla çalışabiliyorsak, hakkımızı savunmak için de aynı şekilde mücadele ederiz" diye cevabını almıştı. Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu Derneği'ne ahlaka aykırılıktan dava açılmasından hiçbir farkı yok patronun bu ithamının. Her ikisi de mücadeleyi kırmak, engellemek için atılan iftiralardır.

Aynı patron fabrikada çalışan bazı işçileri, direnişin öncüsü olan işçiler hakkında şikâyetçi olmak üzere savcılığa, polise götürmüştü. Biz söylemiyoruz, şikâyete götürülen işçiler mahkemede ifade verirken kendileri "ilk götürüldüğümüzde...", "ikinci defa götürüldüğümüzde..." diye kendi ağızları ile anlattılar. Patronun ahlak karnesine bir ek daha: Yalan söylemeye, iftiraya zorlamak! O mahkeme ise, salonda sanık sandalyesinde oturan, sendikalaşmanın da direnişin de öncülüğünü yapan kadın işçiler için bir onur nişanı daha oldu. Gerçekleri direniş ve grev çadırında, Tekirdağ Valiliğinin, şirketin genel merkezinin önünde olduğu gibi mahkemede de anlattılar, yaptıklarını, haklılıklarına duydukları güvenle sonuna kadar savundular. Bizim onur, erdem, haysiyet denildiğinde aklımıza işte bu kadınlar geliyor. Onların ahlakına karşı bizim ahlakımız! Alinteri, eşitlik, ekmek, hürriyet, mücadele! Bunlar da bizim hassasiyetlerimiz. Çizgiyi buradan çizelim.

Bir tarafta yaşam tarzları çok farklı olan belki de birbirine zıt gibi görünen ama ister bir üniversitede isterse bir fabrikada, ister sanat alanında ister sendikal kavgada baskıya karşı direnme erdeminde buluşanlar... İşine, aşına, hürriyetine, yaşamına sahip çıkan, mücadele eden, mücadelesini savunan emekçi kadınlar... Diğer tarafta ise iftiracı patronlar! Melek Mosso'dan rahatsız olup yerine saray kahvaltılarının müdavimi Seda Sayan'ı ahlaki hassasiyetler açısından uygun bulanlar.

Daha Şirin'in naaşı soğumadan Çavuşoğlu İsrail'de, yakınlaşma turunda!

Siyonist İsrail, 11 Mayıs Çarşamba günü El Cezire'nin deneyimli Filistin muhabiri Şirin Ebu Akile'yi, üzerinde basın yelegeği olduğu halde, keskin nişancı ateşi ile katletti. Akile, Filistinlilerin çok sevdiği, tanınan, sembolik bir isimdi. Dolayısıyla, Siyonistlerce kaza sonucu vurulması söz konusu dahi değildi. Siyonist cinayetin bir gün sonrasında Siyonistlerin tüm engelleme çabalarına karşın Şirin'in cenaze törenine binlerce Filistinli akın etti. Ancak Siyonist İsrail, şimdiye kadar ambulanslara, hastanelere, sağlık emekçilerine ve okullara yaptığı saldırılarla kanıtlandığı barbarlığını bir üst seviyeye taşıyıp Şirin'in naasını taşıyan Filistinlilere saldırdı. İsrail polisi, deneyimli basın emekçisinin tabutunu saldırı sırasında yere düşürmemek için insanüstü bir çaba sarf eden insanları coplarla darp etti.

Akile'nin katli çok sembolik olmakla birlikte, bir süredir tırmanan Siyonist saldırılarının da bir parçasıydı. Nitekim Akile, Siyonistlerin ablukaya aldığı ve çok sayıda Filistinli'yi katlettiği Cenin kampındaki gelişmeleri haberleştiriyordu. Siyonistler Şirin'i öldürdükten sonra da boş durmadılar, 21 Mayıs'ta Emced El Fayid adlı genci, 25 Mayıs'ta da Nablus'ta 16 yaşındaki Refik Yemin'i katlettiler. Onlarca Filistinli'yi yaraladılar.

İşe bakın ki, tam da bu sırada Filistin halkının "dostu" AKP'nin Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu, Siyonistlerle yakınlaşma girişimlerinin bir ayağı olarak İsrail'i ziyaret etti. İstibdad rejimi Filistin halkının sözde, İsrail Siyonizminin ise hakiki

dostu olduğundan, Akile'nin katli de cenazesine yapılan barbara saldırı da Çavuşoğlu'nu durduramadı.

Filistin "boykot" dedikçe istibdad İsrail ile ticarete rekor kırıyor!

Durmak ne kelime! Bilakis, Çavuşoğlu İsrail ziyaretinde gaza bastı! Görüştüğü Siyonistlere (mealen) Doğu Akdeniz'de işbirliğine hazır olduklarını, aralarındaki "anlaşmazlıkları" bilmekle beraber işbirliğinden para kazanmaya odaklanmaları gerektiğini söyledi. İsraili muhatapları da benzer dileklerde bulundular. Ayrıca, Çavuşoğlu Türkiye ile İsrail arasında, pandeminin başlarında 6 milyar dolar olan ikili ticaret hacminin 2021'de yaklaşık yüzde 30'luk bir artışla 8 milyar doları aştığını, Türkiye ile İsrail'in, karşılıklı olarak birbirleriyle en çok ticaret yapan 10 ülke arasında bulunduğunu ifade etti. İsrail-Türkiye İş Konseyi adındaki patronlar kulübünde konuşurken de Türkiye-İsrail ilişkilerinin her zaman güçlü kaldığını belirtti ve daha çok ticaret yapma çağrısında bulundu. Filistin halkının Siyonist İsrail'e yönelik dünya çapında ses getiren bir boykot talebinde bulunduğu göz önüne alındığında, bakanın bu ifadeleri Filistin halkı açısından yeterince açık bir ihanet vesikasıdır. Tekrarlamakta yarar var: Filistin halkının uğradığı ihanet, Türk, Kürt, Arap, İranlı tüm bölge halklarının aleyhinde, emperyalizmin ise çıkarınadır.

İsrail'e can suyu, Filistin'e palavra!

İstibdad, İsrail'e Filistinli-

lere ait doğalgaz kaynaklarını yağmalamasını kolaylaştıracak, zenginliğini, gücünü arttıracak projelerle gidiyor. Peki ya Filistin'e? Çavuşoğlu'nun İsrail ziyareti sırasında işbirlikçi Filistin yönetimi ile yaptığı anlaşmalar arasında Osmanlı vakıflarının belgeleri hakkında bir protokol, kolluk gücü eğitiminden işbirliği için bir mutabakat, sürücü belgelerinin karşılıklı denkliğine dair bir anlaşma, son olarak da KOSGEB ile Filistin Girişimcilik ve Güçlendirme Bakanlığı arasında mutabakat zaptı vardı! Sonuncusunun adına bakıp aldanmayın, işgal altındaki Filistin toplumunun ekonomisi ancak Siyonizmin mağlubiyeti ile kurtulabilir, KOSGEB kredileri ile olsa olsa, Siyonist işgalciye entegre olur. Hatırlatalım, istibdad rejimi bunları yaparken, Irak Meclisi İsrail rejimiyle ilişkilerin normalleştirilmesini suç kabul eden yasayı bu ay içinde kabul etti, Siyonistler için Irak'ın kapılarını tamamen kapattı. Yani, Filistin'e destek var, destek var!

Zilletten kurtulmak

Çavuşoğlu da, Erdoğan da bu süreçte bir hayli yol yapacaklar. Zira tüm bu "açılımlara" karşın işler halen istedikleri gibi değil. Cebi dolarla dolu Suudi turistlerin gelmesi, Suudi Arabistan'ın Türkiye'ye pandemi bahanesiyle yeni bir seyahat yasağı koymasına bakılırsa biraz daha gecikecek. Ya da İsraili Haaretz gazetesinin iddia ettiği gibi, Siyonistler Türkiye'ye yönelik yakınlaşmalarında beklenenden daha temkinli davranacaklar. Emperyalistler, Siyonistler ve bunların bölgedeki işbirlikçileri bastırarak, AKP istibdadı bir avuç dolar peşinde, halkımızın çıkarları hilafına yeni tavizler verecek. Dış politikadaki bu zilleti ortadan kaldırmak için işçi sınıfından başka bir güç elbette yok!

15-16 Haziran'ın 52. yıldönümü: İş, aş, hürriyet işçilerle gelecek!

Devrimci İşçi Partisi son dönemde üç sloganı ön plana çıkarıyor: "İş, aş, hürriyet!" "Hak verilmez, alınır!" ve "İşgal, grev, direniş!" Bu üç slogan 15-16 Haziran'ın mücadeleciler işçilerinin ruhunu yansıtmaktadır. Patronlar ve onların siyasetçileri işçilerin sendikal hürriyetlerini gasbetmeye çalışınca "Hak verilmez, alınır!" diyerek işgal, grev, direniş yapan ve en önemlisi hürriyet olmadan işin de aşın da olmayacağını bilen işçilerin mücadelesidir 15-16 Haziran.

1960'lı yılların Türkiye'sine işçi sınıfı damgasını vurmuştu. 1961 Saraçhane mitingi ve sonrasında 1963'te gerçekleşen fiili Kavel grevi ile toplu sözleşme ve grev hakkını söke söke kazanan mücadeleciler işçiler 1967 yılında DİSK çatısı altında birleşiyorlardı. 1968 yılında Derby ile başlayan işgal dalgası bazıları Singer, Demirdöküm, Gamak ve Sungurlar olmak üzere birçok fabrikada 1970'e kadar devam etti.

İşçi sınıfı hakkını işgalle, grevle, direnişle söke söke alıyor ve bu durum patronları ve onların siyasi temsilcilerini rahatsız ediyordu. Süleyman Demirel'in başında olduğu AP (Adalet Partisi) hükümeti bu gidişatı durdurmak üzere 1970'in Haziran ayında Sendikalar Kanunu'nda değişiklik yapmayı teklif etti ve bu değişiklik CHP'nin de desteğiyle kanunlaştı. Tamamıyla DİSK'in tasfiyesi anlamına gelen bu yasa, işçiler arasında büyük bir tepkiyle karşılandı. 14 Haziran'da DİSK, Genel Temsilciler Meclisi'ni topladı ve İstanbul'un çeşitli noktalarından merkeze doğru kısa yürüyüşler yapma kararı aldı. DİSK'in bu kararı sonucunda 15 Haziran'da başlayan eylemler Türk-İş'e üye işçilerin de yoğun katılımıyla bir anda iki güne yayılan büyük bir ayaklanmaya dönüştü. İlk gün fabrikalarda ayrı ayrı gerçekleşen eylemler 16 Haziran'da sokaklarda birleşiyor ve işçi sınıfı önüne geçen barikatları bir bir aşarak gücünü gösteriyordu. Şehrin önemli bölümlerini işçilerin ele ge-

çirmesi üzerine hükümet çareyi sıkıyönetim ilan etmekte buldu. DİSK yönetiminin de çabaları sonucunda ayaklanma geri çekilirken eylemlerde 4 kişi ölmüş yüzlerce kişi tutuklanmıştı. İşçi sınıfının gücünü kısa süreliğine de olsa gören devlet eylemlerden sonra yasayı iptal etmek zorunda kaldı.

15-16 Haziran işçi ayaklanması bugün de işçilere yol gösteriyor!

15-16 Haziran işine, aşına, hürriyetine sahip çıkan bunları söke söke alan işçilerin mücadelesidir. 15-16 Haziran ve onun arkasında yatan mücadele tarihi bugün sahip olduğumuz hiçbir hakkın bize birileri tarafından bahşedilmediğini, tam tersine işçilerin bu hakları canları pahasına söke söke aldıklarını gösteriyor. 1960'lı yıllarda grevlerde, direnişlerde, işgallerde eğitim gören ve bi-

linçlenen işçi sınıfı kendi göbeğini kendi kesmesi gerektiğini biliyordu. Hakkını almak için seçimlerden medet ummuyor, kendi örgütlü gücüne güveniyor ve sınıf mücadelesinin esas yöntemleri olan kitle mitingleri ve grevler aracılığıyla taleplerini dile getiriyordu. Bugün yasal olarak güvence altında olan sendikalaşma ve grev hakkı gibi birçok hakkımız patronların istibdadı tarafından fiilen gasbedilmiş durumda. Memlekette sendikalı olan işçi işten atılıyor, sendikal yetki tespiti davaları seneler sürüyor, grevler yasaklanıyor. Fakat işçiler Türkiye'nin dört bir yanında bu haksız düzene karşı mücadele ediyor. Bu açıdan bakıldığında 15-16 Haziran hâlâ günceldir. Bugün işçi sınıfı olarak gasbedilmiş olan sendikalaşma ve grev hakkımızı 15-16 Haziran'ın mücadeleciler işçileri gibi "Hak verilmez, alınır!" diyerek işgalle, grevle, direnişle söke söke yeniden kazanmak zorundayız.

İstanbul İkitelli'de Gerçek gazetesi okur toplantısı: "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!"

Devrimci İşçi Partisi İkitelli bürosunda 29 Mayıs Pazar günü düzenlenen Gerçek gazetesi okur toplantısı İkitelli'nin emekçi halkının katılımıyla gerçekleşti. Etkinlik, Devrimci İşçi Partisi'nin 1 Mayıs için hazırladığı video gösterimi ile başladı. Ardından Gerçek gazetesinin Mayıs sayısının sunumuna geçildi. Gazete sunumunu yapan yoldaşımız 6 Mayıs Denizlerin idamından Gezi halk isyanına Mayıs ayının pek çok önemli tarihi barındırdığından bahsetti. 6 Mayıs'ın öğrenci liderlerinin ölüm yıldönümü anlamına indirildiğini belirterek; Denizlerin birer devrimci önder olduklarının bilinci ile Türkiye sosyalist tarihindeki yerlerinin idrakının önemini ve simgeledikleri devrimci kopuşu vurguladı.

Okur toplantısında en çok tartışılan konu ise memleketin siyasi ve ekonomik gündemi idi. Emekçi halkın en yakıcı gündemi olan hayat pahalılığı ve geçim sıkıntısının dayanılmaz boyutta olduğu bugünlerde emekçi halkın esas gündeminden sapıtılmak için göçmen karşıtlığının kaşındığı, sorunlarımızın çözümünün ise kimliklerde ayrılmak ve birbirimi-

ze düşmek değil "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarını yükseltmek olduğu dile getirildi. Sorunlarımızın tek çözümünün dini, mezhebi ve memleketi ne olursa olsun işçilerin ve emekçi halkın kardeş kavgasına hayır diyerek sınıf kavgasını yükseltmesi olduğu belirtildi.

Devletten, emperyalizmden ve sermayeden bağımsız sosyalist odak

Gazete sunumunun bitiminin ardından alınan sözlerle etkinlik devam etti. Ekonomi programı şimdiden Babacan'a havale edilen Millet İttifakı'nın Cumhuriyet İttifakı'na bir alternatif olamayacağı söylendi. Vatandaş birer oydan ibaret görenlere karşı gerçek iradenin fabrikalar, emekçi mahalleleri ve sokaklarda gösterilebileceğinin, patron partilerinin boş vaatlerine kanmamak gerektiğinin altı bir kez daha çizildi. Ülkenin siyasi gidişatı ve devletten, sermayeden ve emperyalizmden bağımsız bir odağın yaratılması konusunda sosyalistlere düşen görevler, geçmiş deneyimler ve hakkında yürütülen tartışmalar sonrasında okur toplantısı sona erdi.

Trakya İşçisinin Sesi toplantısı: Yeniden yeni tarihler yazmak için hep birlikte yola çıkıyoruz!

22 Mayıs'ta Çerkezköy'de Trakya İşçisinin Sesi toplantısında işçiler buluştu, birlikte mücadele etmek, ayrı gayrı demeden sınıf siyasetini fabrikalarda, işyerlerinde örgütlemek için yeni bir adım attı.

Trakya son dönemde işçi sınıfı mücadelesi açısından önemli direnişlere, grevlere ev sahipliği yapıyor. Bu direnişlere, grevlere öncülük eden işçiler, Çerkezköy'de sendika, işkolu ayrımı olmaksızın sınıf dayanışmasını ve örgütlenmeyi büyütmek, işçi sınıfı siyaseti temelinde Trakya İşçisinin Sesi çalışmasını ileri bir düzeye taşımak için bir araya geldi. Grup Tekstil, Lila Kağıt, Pas South direnişlerinden, Adkoturk ve Bel Karper grevlerinden, çeşitli kağıt, tekstil, gıda ve metal fabrikalarından öncü işçilerin yanı sıra toplantıya Tek Gıda-İş Sendikası örgütlenme uzmanı Yunus Durdu ve Petrol-İş Trakya Şubesinden Elba Bant baştemsilcisi İlhan Kaya da katıldı.

Toplantı bir işçi arkadaşımızın yaptığı açılış konuşmasının ardından Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek'in konuşması ile devam etti. Levent Dölek yoldaşımız konuşmasında tarihin en tanınmış eşitlik savaşçısı, kölelerin Roma'ya başkaldırısının önderi Spartaküs'ün doğduğu topraklarda bugün işçilerin "Patronların kölesi olmayacağız!" diyerek mücadele ettiğini vurguladı. Trakya'nın aynı zamanda 1908 Hürriyet devriminin toprakları olduğunu, bugün de işçilerin ekmeğine sahip çıkarken yasaları uygulamak için istibdada karşı hürriyet mücadelesini de yükseltmek zorunda kaldıklarını ifade etti.

İşçi sınıfının ve mücadelenin dinamizmi toplantıya da yansdı ve toplantı çeşitli fabrikalardan işçilerin kendi mücadele deneyimlerinden örneklerle, fabrikalarında yaşadıkları üzerinden yaptıkları katkılarla canlı ve yoğun katılımlı bir tartışma şek-

linde gerçekleşti. Grev fonunun grev ve direnişler için harcanmasından sendika değişikliklerinde yaşanan mücadelelere, "Sendikaya üye ol, sahip çık, denetle!" sloganının mücadelenin önünü açmak ve kazanmak için öneminden her mücadelenin sınıfın öncüsü için ortaya koyduğu derslerle, öncü işçileri mücadeleye kazandırmaya çalışarak o an için kaybedilmiş gibi görünse bile mutlaka kazanımları da olduğuna kadar bir dizi konu toplantı boyunca ele alındı. Bundan sonra Trakya İşçisinin Sesi çalışmasının önüne koyacağı faaliyetlere ilişkin öneriler hep birlikte tartışıldı. Tek Gıda-İş Örgütlenme Uzmanı Yunus Durdu toplantıda Tekel mücadelesinin başlarında İstanbul'da 150 kişiyle yaptıkları bir toplantıda işçileri tarih yazmaya çağırdığını, "Bu tarihi yazmaya var mısınız yok musunuz?" diye sorduğunu

anlattı. O toplantının ardından 120 kişiyle Ankara'ya yola çıktıklarını, Türkiye'nin her yerinden işçilerle irtibata geçtiklerini aktardı. Ankara'da mücadelenin 35. gününde meydana 160 bin kişiye ulaşıyorsa işte tarih budur dedi. Yunus Durdu'nun konuşmasından sonra toplantı, Levent yoldaşın "Yeniden yeni tarihler yazmak için bu yola hep birlikte çıkıyoruz.

Var mıyız arkadaşlar?" sözlerinin ardından "Varız" cevabıyla ve alkışlarla sona erdi.

Trakya İşçisinin Sesi, hak verilmez alınır şiarıyla, "Sendikaya üye ol, sahip çık, denetle!" diyerek ama ayrı gayrı demeden işçilerin birliği için, sınıf siyasetinin sesini yükseltmek için var gücüyle çalışmaya devam edecek.

DİP (Türkiye), EEK (Yunanistan) ve MTL (Finlandiya) Ortak Bildirisi

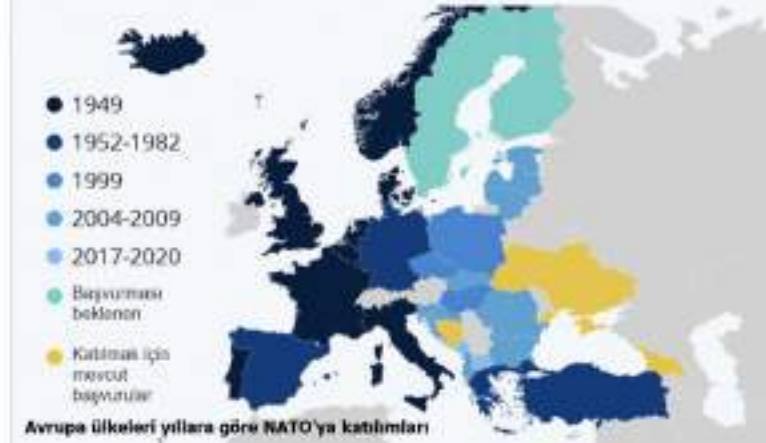
NATO'nun Güneydoğu kanadını yıkarak Kuzeydoğu kanadının oluşmasını önleyelim ve 3. Dünya Savaşı'na doğru gidişi engelleylelim!

Devrimci İşçi Partisi Yunanistan'daki kardeş partisi EEK ve Finlandiya'dan MTL ile ortak bir bildiri yayınlayarak NATO'nun Kuzeydoğu kanadının oluşmasını ve 3. Dünya Savaşı'na doğru gidişi engelleme çağrısı yaptı. Aşağıda Gerçek gazetesinin okurlarına bildirin kısıtlanmış bir halini sunuyoruz. Bildirinin tamamına ulaşmak için yazının sonunda yer alan karekodu okutabilirsiniz.

Türkiye'nin, Yunanistan'ın ve Finlandiya'nın işçilerine ve ezilenlerine!

Emperyalist-kapitalist düzenin doymak bilmez genişleme hırsı, bilhassa günümüzün dramatik biçimde kötüleşen küresel kriz koşullarında NATO'nun sürekli yeni ülkelerde varlık gösterme çabasında ifadesini buluyor. 1999 ve 2020 arasında 14 Orta Avrupa, Doğu Avrupa ve Balkan ülkesinden sonra NATO'ya katılma sırası bu kez İsveç ve Finlandiya'ya geldi!

Bu gelişme, Ukrayna'daki savaşın bir uzantısıdır. Bu savaşın suçlusu Rusya değildir. Ukrayna'daki savaş, NATO'nun Rusya'ya açtığı bir vekâlet savaşıdır. Biz bunu ilk günden itibaren söyledik, şimdi ise durum tüm dünyanın görebileceği biçimde apaçık. Bu savaş, NATO'nun en ileri askerî teçhizatıyla ve NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg'in itiraf ettiği üzere yıllardır NATO tarafından eğitilmiş olan on binlerce askerle yürütülüyor. Destek kuvvetler ise neo-Nazi Azov Taburu ve sözde "gönüllüler"den müteşekkil. Emperyalist Batı, bu savaş için üç aydan daha kısa bir

süre içinde milyarlarca dolar harcadı. ABD Başkanı Joseph Biden, şu anda Kongre'den 40 milyar dolarlık bir yardım paketini daha geçirmeye çalışıyor.

Yunanistan'ın, Türkiye'nin, Finlandiya'nın işçileri!

Bu savaş, insanlığa karşı işlenmekte olan bir suçtur! Sırf emperyalist Batı, Rusya'ya diz çöktürmek istediği için Ukraynalıların gladyatör olarak kullanılması, Ukrayna'nın sivil halkına karşı da işlenmiş bir suçtur. Rusya halklarına karşı benzer bir suçun tezgâhlanmakta olduğu ise aşikârdır!

İsveç ve Finlandiya'nın NATO üyeliğine hazırlanmasını bu bağ-

lam içinde ele almak gerekir. Bu adım, Rusya'yı bir kez daha köşeye sıkıştırmaktadır. Ukrayna'nın NATO'ya katılma olasılığı, bu ülkeye gelecekte nükleer silah istifi olanağını, dolayısıyla da Moskova'nın dakikalar içinde vurulması riskini doğurduğu için Rusya'yı bu denli rahatsız etti. Şimdi Finlandiya'nın katılması, aynı riskin ikinci önemli Rus şehri San Petersburg (eski adıyla Leningrad) için doğması anlamına geliyor. Dahası, Norveç ve Danimarka'nın on yıllardır NATO üyesi olması, Baltık ülkelerinin ise 2004'de üye yapılması, artık tüm Kuzey dünyasının Rusya'nın potansiyel düşmanı olması anlamına geliyor.

Türkiye'nin ve Yunanistan'ın işçileri ve ezilenleri!

Bizim ülkelerimiz, NATO "özel güçleri"nin ve "cephe gerisi" politikasının kurbanlarıdır. Türkiye'de yirminci yüzyılın ikinci yarısında başarılı olmuş üç askerî darbe ve müdahalenin hepsi, ordunun NATO tarafından özenle kurulmuş kontrgerilla güçlerinin başının altından çıkmıştır. Aynı şey, toplamda binlerce işçi, sosyalist, Kürt ve Alevi muhalifin ölümüyle sonuçlanmış bütün siyasi katliam ve suikastler için de geçerlidir.

Yunanistan'da emperyalizm ve daha sonra NATO, İç Savaş'ın arkasındaki başlıca güçler olmuştur. O zamandan bu yana da Albaylar Cuntası, Kıbrıs trajedisi ve daha sayısız baskıcı yöntem ve suikast birbirini kovaladı. Amerikan ve Britanya emperyalizmi, müdahalelerinden, Yunan ve Türk kapitalist sınıfları arasındaki husumeti kızıştırmaktan, Ege'de ve Doğu Akdeniz'de iki halk için de felâket demek olan gerici bir savaşı kışkırtmaktan asla geri durmadı.

O hâlde gelin, tam da NATO yekpare bir "Kuzeydoğu kanadı" inşa etmekteyken "Güneydo-

ğu kanadı"nın alaşağı etmek için mücadele edelim! Sözde düşman olan, ancak halkları arasında iki komşu ülke arasında olabilecek en güçlü kardeşlik bağları bulunan Yunanistan'ın ve Türkiye'nin NATO'dan çıkması için mücadele edelim!

Yunanistan ve Türkiye NATO'dan çıksın!

Dünyanın tüm işçileri ve ezilenleri!

Emperyalistlerin yeni bir dünya savaşına ilerleyen bu delice yarışını durduralım!

Emperyalist savaş aygıtı NATO'ya karşı mücadele edelim, NATO'yu yıkalım!

Emperyalist kapitalizmi yıkmak için mücadele edelim! Ancak proleter enternasyonalizmi ve sosyalizm savaşı durdurabilir ve barışı getirebilir!

Tüm ülkelerinin işçilerinin başta olduğu, barış, istikrar, ekonomik birlik ve işbirliği içinde birbirini kucakladığı bir dünya için ileri!

Sosyalist dünya devrimi için ileri!

Avrupa

Fransa'da işçi sınıfının enternasyonalist şenliği DİP'in de katılımıyla gerçekleşti

27-29 Mayıs tarihleri arasında Fransa'nın en büyük işçi örgütlerinden birisi olan LO'nun (Lutte Ouvrière – İşçi Mücadelesi) 1970'lerin başından itibaren düzenli olarak organize ettiği geleneksel şenliği gerçekleşti. Binlerce işçinin katıldığı bu şenlik, farklı ülkelerden gelen işçilere ve işçi sınıfı örgütlerine de ev sahipliği yaparak, işçi sınıfı enternasyonalizminin bir örneği oldu.

2015'ten bu yana, şenliğin yapıldığı her sene olduğu gibi bu sene de DİP, LO'nun daveti üzerine şenlikteki yerini aldı. DİP standında, yoldaşlarımız, Hristo Rakovski Uluslararası Sosyalist Merkezi'nin emperyalizme karşı mücadele konulu 1 Mayıs deklarasyonunun İngilizce ve Fransızca çevirilerinin yanı sıra DİP'i tanıtan Fransızca bir broşürün de dağıtımını gerçekleştirdi. Gerek DİP standında yoldaşlarımızın dağıttığı bildiriler, gerek standımızda sergilenen uluslararası teorik ve politik yayınlarımız şenli-

ğe katılan işçiler tarafından ilgiyle karşılandı. DİP, Yunanistan'dan gelen kardeş partimiz EEK ile beraber yan yana açtığı stant ve yaptığı konuşmalar ile işçi sınıfının uluslararası birliğinin ve işçi sınıfı enternasyonalizminin Türkiye'den gelen sesi oldu.

Şenliğin ilk günü akşamı gerçekleşen toplantıda konuşmacı olarak yer alan yoldaşlarımız, burada Türkiye'deki siyasi durumu, uluslararası alana yönelik politik

analizlerimizi ve Avrupa'da yükselen faşizm üzerine politikalarımızı anlattı. Toplantının soru cevap bölümünde başlayıp DİP standı önünde şenlik boyu devam eden tartışmalar, DİP'in NATO'ya ve emperyalizme karşı mücadele politikalarının ve Avrupa faşizminin panzehirinin işçi sınıfında ve sınıf siyasetinin içinde olduğu düşüncesinin Avrupa'da da işçi sınıfı içerisinde karşılık bulunduğunu gösterdi. Yunanistan'dan gelen kardeş par-

timiz EEK adına ise Savas Mihail Matsas yoldaşımız, Ukrayna'daki savaşı NATO'nun genişleme stratejisi ve Yunanistan'ın NATO'daki rolü bağlamında ele alan bir konuşma gerçekleştirdi.

Avrupa'dan ve ABD'den gelen parti ya da örgütlerin yanı sıra DİP, Ortadoğu'dan şenliğe katılan bir parti olarak, standına astığı Filistin bayrağı ile de dikkat çekti. DİP standını ziyaret eden, Fransa'da yaşayan Ortadoğulu işçiler ve devrimciler, partimizin Filistin siyasetini ve örgütlediği Filistin'le dayanışma faaliyetlerini ilgiyle dinlediler. Fransa'da hapis tutulan Filistin dostu Lübnanlı komünist Corc Abdallah ile dayanışma kampanyamıza olan desteklerini ifade ettiler.

3 gün boyunca sınıf mücadelesi ve sınıf siyaseti üzerine gerçekleşen tartışmalar ile devam eden şenlik, işçi sınıfının uluslararası birlik ve mücadele sloganlarıyla, dünyanın her yerinde sınıf mücadelesini yükseltme sözüyle sona erdi.

Latin Amerika

Kolombiya'da tarihî seçimler

Kolombiya, Soğuk Savaş'tan bu yana Amerikan emperyalizminin Latin Amerika'daki en sadık müttefiki olmuş, tarihi boyunca tek bir solcu başkan ya da hükümet görmemiş bir ülke. Bu durum, 19 Haziran'da ikinci turu yapılacak seçimlerde değişebilir. Zira Gustavo Petro isimli, Marksist gerilla ve hapis geçmişi olan, son otuz yılda ise yasal siyasetin içinde olan aday, 29 Mayıs'ta yapılan ilk turda yüzde 40 oy alarak ilk sırada yer aldı.

Kolombiya'da yıllardır sağcı ve yolsuzluğa batmış hükümetlerin, Amerikan emperyalizminin ve mafyanın elinde tutsak edilmiş emekçi halk ve gençlik, son iki yılda Koronavirüsün de etkisiyle iyice kötüleşen toplumsal ve ekonomik koşullara isyan etmiş, ülkeyi haftalarca felç etmişti. Şimdi halkın öfkesi, kendini seçimler yoluyla ifade etmeye başlamış görünüyor. Petro'nun programı zenginlerden yüksek vergi alarak sosyal hizmet programlarına ve eğitime yatırım yapmayı, gümrük vergilerini yükselterek yerli tarımı korumayı, fosil yakıt üretimini azaltarak çevreci bir politika izlemeyi içeriyor. Dahası, seçildikten sonra Kongre kendisini desteklemese 30 günlük ekonomik olağanüstü hâl ilân ederek planlarını uygulamaya koyacağını da ifade etti. Kendine başkan yardımcısı olarak gösterdiği isim ise Francia Márquez isimli, genç ve siyahî bir kadın.

Petro'nun ikinci turdaki raki-

bi yüzde 28 oy alan, Rodolfo Hernandez isimli, popülist diye anılan, Trumpvari bir sağcı politikacı kaldı. Seçilme şansı Petro'dan daha düşük. Ancak Petro patronların ve derin devletin hisşını üzerine çekmiş vaziyette. Márquez, mitinglerinden birinde üzerine keskin nişancı lazeri tutularak tehdit edildi. Petro'nun kendisi ise bir mitingde çelik yelekli korumalar ve halktan gönüllülerin ördüğü etten duvarın arkasından konuşmak zorunda kaldı. Ordudan ve burjuvaziden de Petro seçildiği takdirde iktidarının tanınmayacağı yönünde sinyaller var. Bu durum, seçimlerin ikinci tura kalması ile birlikte ülkede bir iç savaş atmosferinin doğmasına sebep olabilir.

Böyle bir senaryoda Petro'nun ve izleyicilerinin nasıl davranacağını kestirmek zor. Petro, şu anda Kolombiya İçin Tarihsel Mutabakat isimli, Komünist Parti'den sol liberallere kadar çok büyük çeşitlilik arz eden bir cephenin adayı. Kendi partisi İnsancıl Kolombiya ise, kendini genelde demokratik taleplerle sınırlayan bir örgüt. Emperyalist güdümlü burjuvazi ve ordu bir darbe teşebbüsünde bulunursa halk, aynen 2019'da Boliviya'da olduğu gibi, Petro ve örgütünü aşan devrimci bir yükselişe tepki verebilir. Bu noktada Petro'nun barikatın hangi yanında yer alacağını ise zaman gösterecek. Ama kendisinin böyle bir mücadelenin önüne düşmeyeceği kesin.

Ukrayna savaşı: Emperyalizmin çirkin yüzü berraklaşıyor

Ukrayna savaşı 24 Mayıs'ta üçüncü ayını doldurdu. Bu üç ay içinde askerî alanda önemli değişiklikler yaşanırken aynı zamanda savaşın gerçek politik nitelikleri de berrak biçimde ortaya çıkmaya başladı.

Savaş ilk başladığında, emperyalizm bütün dünyayı bu savaşı Putin'in komşularını işgal ederek hâkimiyetine alma hırslarının bir sonucu olduğuna inandırmak için elinden geleni yaptı. Rusya bir saldırgan güç olarak Ukrayna'yı işgal etmek ve ezme istiyordu. Öyleyse, masum Ukrayna'nın savunulması, Rusya'nın şeytanlaştırılması, ekonomiyi yaptırımların yanı sıra sosyal ve kültürel alanlardan (sanat, müzik, spor, eğitim vb.) dışlanarak bir "parya ülke" haline getirilmesi gerekiyordu.

Savaşın ikinci evresi

Şimdilerde durum çok değişmiş, tam da DİP'in işin başından itibaren izah ettiği gerçekler doğrulanmış, emperyalizmin çirkin yüzü açık biçimde ortaya çıkmıştır. Bu ikinci evre askerî alanda yaşanan gelişmelerin politik ve ideolojik alanda yol açtığı değişimin ürünüdür.

Askerî alandaki ana gelişme, Rusya'nın Ukrayna başkenti Kiev'i ele geçirme konusundaki başarısızlığı sonucunda ülkenin kuzey ve batı bölgelerinden geri çekilmesi ve doğu ve güney üzerinde yoğunlaşmasıdır. Bilindiği gibi ülkenin doğusundaki Donbas (Don Nehri havzası) bölgesinde, 2014 Mayıs'tan kalkışmasından sonra Ukrayna'nın Rusça konuşan nüfusu üzerinde kurulan ağır baskı dolayısıyla bu azınlığın kurmuş olduğu Donetsk ve Luhansk Halk Cumhuriyetleri vardır. Bunlar on binin üzerinde ölü pahasına Ukrayna'nın

liberal-Nazi kırması yeni iktidar bileşimine karşı kendi kaderlerini tayin haklarını öne sürerek bağımsızlık uğrunda büyük yol kat etmişlerdir. İşte Rusya şimdi askerî ağırlığı bu bölgeyi fethetmeye vermektedir.

Rusya'nın Kiev ve başka hedeflerden ziyade zaten güçlü olduğu doğu ve güney üzerinde durmaya başlaması politik ve ideolojik boyutlar bakımından da dengeleri etkilemiştir. Rusya'nın askerî alandaki ricatı, bu alanlarda da değişikliklere yol açmıştır.

DİP'in iddiaları doğrulanıyor

Son gelişmeler DİP'in savaşın en başından itibaren akıntıya karşı iddia ettiği görüşleri berrak biçimde doğruluyor. Batı bu aşamada amacının, Ukrayna'nın özgürlüğü falan değil, Rusya'yı zayıflatmak ve dizlerinin üzerine çöktürmek olduğunu ortaya koymuştur. NATO, savaşın devamını arzuladığını sözcülerinin ağzından çıkan itiraflarla belli etmiştir: 6-7 Nisan NATO Dışişleri Bakanları Toplantısı sonrası NATO genel sekreterinin "savaş uzun sürecek" açıklaması, 20 Nisan'da Mevlüt Çavuşoğlu'nun "Bazı NATO ülkeleri Rusya'yı zayıflatmak amacıyla savaşın uzamasını istiyor" ifşaatı, ABD Savunma Bakanı Lloyd Austin'in 25 Nisan Kiev ziyaretinde Rusya ordusunun gücünü yitirmesinin amaçlandığını açıklaması, Ukrayna'ya sağlanan silahların değerinin her geçen gün artması (ABD Kongre'sinin benimsediği son paket 40 milyar doları aşkındır). Nihayet, geçen hafta ABD'nin NATO nezdindeki büyükelçisi, "ABD Rusya'nın stratejik bir yenilgiye uğramasını bekliyor" itirafını yapmıştır. Savaş kışkırtıcıları açıkça emperyalistler-

dir! Ukraynalıların ölümünden ve sefaletinden sorumlu olan onlardır!

Bu tutum değişikliğinin sonucu, Antalya ve İstanbul toplantılarında anlaşmaya çok yaklaşan Rusya ile Ukrayna'nın arasının yeniden açılması, Ukrayna Cumhurbaşkanı Zelenski'nin ülkesinin "tarafsızlığı" ve NATO üyesi olmama taahhüdünü kabul etme noktasından bugün tam zafer havasına girerek barışa sırt çevirmesi olmuştur.

Çatlaklar

Bu açılma saçılma, aynı zamanda emperyalist kampta çatlakların ortaya çıkmasına yol açmıştır. ABD'nin ünlü eski dışişleri bakanı Henry Kissinger, kapitalist meşveret meclisi Davos'ta NATO ülkelerinin Zelenski'ye baskı yaparak barış imzalatmasını tavsiye etmiştir. ABD'nin en önemli gazetesi New York Times, yayın kurulunun bir yazısıyla yeni politikanın karşısına çıkmıştır. ABD Kongresi'nde bir yandan Trumpçılar, bir yandan da Biden'in partisinden bazı unsurlar homurdanmaya başlamıştır.

Avrupa kendi içinde bölünmeye başlamıştır. Eskiden Sovyet etki alanı olan Doğu Avrupa'nın birçok ülkesi keskin Rusya düşmanlığı sergilerken Batı Avrupa'nın büyük ülkeleri (Almanya, Fransa, İtalya) ABD tutumundan uzaklaşmaktadır. İtalya Başbakanı Mario Draghi, geçtiğimiz haftalarda bir barış girişimi başlatmıştır. Fransa ve Almanya, Ukrayna tahılı üzerindeki ablukanın kaldırılması için Putin'le müzakereye girişmiştir.

NATO'yu yenilgiye uğratmalıyız, gönüllü savunucularını teşhir etmeliyiz!

Her şey gösteriyor ki, NATO salt Rusya'yı dizleri üzerine çöktürmek, sömürgeleştirmek, hatta fırsat bulursa parçalamak amacıyla bir nükleer dünya savaşı çıkarma riskini bile göze almaktadır. Öyleyse her ülkenin işçi sınıfının görevi, NATO'yu yenilgiye uğratmak olmalıdır. Bugün çocuklarımızın hayatını korumanın yolu NATO'dan çıkmaktan ve NATO'yu yıkmaktan geçiyor.

Tabii kendine "sosyalist" adını verip Ukrayna savaşını konuşurken NATO'nun adını ağzına almayanları da insan içine çıkamaz hale getirmeliyiz.

Sungur Savran

Bir toplumsal sistem bunuyor!

ABD, 2016 seçimlerinde başa gelen Donald Trump döneminde bir kâbus yaşadı. Bu "serseri mayın faşisti" burjuvazinin politikalarını hallaç pamuğu gibi salladı, 2020 seçimlerini kaybedince çetelerinin ülkenin parlamentosu olan Kongre'yi basması sayesinde iktidarda kalmaya çalıştı. Buna karşı kapitalist düzenin savunucusu sözde demokrasi yanlıları bugünkü başkan Biden'ı desteklediler. Yalnızca işçi sınıfı sosyalistleri, Trump faşizmine karşı görevin tabandan işçi sınıfı örgütlenmesini örgütlemek ve siyasi bağımsızlığını savunmak olduğunu, Biden'ı desteklemenin orta vadede faşizmi güçlendireceğini ısrarla söylediler.

Biden 2021 başında iktidara geçince, uluslararası ticaret, göç, Çin düşmanlığı gibi çok önemli alanlarda Trump'ın politikalarını neredeyse olduğu gibi devraldı. Buna bir de Rusya düşmanlığını ekledi.

Ukrayna savaşı konusunda baştan itibaren ABD'nin ve NATO'nun tek amacının savaşı durdurmak, insani acıları dindirmek, Ukrayna'nın bağımsızlığını ve toprak bütünlüğünü korumak olduğu söylendi. Ama savaşın başlamasından bir ay sonra, Mart sonunda Avrupa seyahatinde Biden Polonya'nın Rusya sınırına giderek kışkırtıcı bir konuşma yaptı ve Putin için "bu adam iktidarda kalmamalı" dedi! Yani ABD'nin asıl amacının Rusya'da "rejim değişikliği" olduğunu, kendisine kölece bağlı bir yönetim istediğini itiraf etmiş oldu.

Bu, devlet politikası açısından bir skandaldır. Devlet kanalları hemen yadsıdı söylediklerini. Kullandığı cümlelerin anlamı çok açık olduğu halde başka anlamlar yüklendi. Ama skandalı örtbas etmek zordu. Devletin başı, devletin resmî politikasının yalan olduğunu ifşa etmişti. Nezaketten kimse açıkça söyleyemedi ama Biden'ın bunama yaşadığı kuşkusuz doğmuştur. Adam 78 yaşında seçilmişti. Seçildiğinde ABD tarihinin en yaşlı başkanı sıfatını haizdi. Bugün 80 yaşında. Bunamış olabilir. Ya da olmayabilir. Olmayabilir, zira Biden'dan bir ay sonra Ukrayna'yı ziyaret eden ABD Savunma Bakanı çok zinde bir yaşında ama ABD'nin Rus ordusunun belini kırmak istediğini açık açık söyledi!

Geçtiğimiz günlerde Biden bu sefer de Çin'le uğraşmak için Asya'nın doğusuna bir ziyaret yaptı. Gerçek sayfalarında daha önce teşhir edilmiş olan Çin'e karşı savaş ittifakı QUAD örgütünün dört üyesi (ABD, Avustralya, Japonya, Hindistan) bir toplantı düzenledi.

Biden işte bu gezide bir yeni skandal yarattı. Bir gazeteci, şayet Çin Tayvan'ı zora başvurarak geri almaya girişirse ABD'nin askerî müdahalede bulunup bulunmayacağını sordu. Biden'ın cevabı: "Taahhütümüz budur."

Tayvan Çin'in has toprağıdır. 1949'da Çin sosyalist devrim yaşadığında emperyalizmin himayesinde ülkenin geri kalanından koparılmıştır. Bu yüzden Çin, Tayvan ve Hong Kong gibi bölgelere ilişkin haklı bir "tek Çin" politikası sürdürmekte, ama şimdilik tarihin temposunu zorlamaktadır.

ABD devletininin 1970'li yıllarda Çin Halk Cumhuriyeti'ni tanımasından sonra Tayvan konusundaki politikası "stratejik belirsizlik" olmuştur. Yani Çin'e "sen Tayvan'a saldırırsan, belli olmaz ben de sana saldırabilirim" demek. Ama asla bu konuda Tayvan'a taahhüt vermemek. İşte Biden, aynen Ukrayna konusunda Rusya'yı kışkırttığı gibi bu politikanın dışına çıkarak şimdi de Tayvan'ı kışkırtmış, Çin'i provoke etmiştir!

Bunama mı? Olabilir. Ama olmayabilir de. Devlet yetkilileri yine derhal koşuşup durumu kurtarmaya çalıştılar. Yok şöyle yok böyle. Mırın kırın.

Bunayan Biden değildir. Bir tarihsel sistemdir. Kapitalizmdir. Artık insanlığın önünde muazzam bir engel haline gelmiş olan emperyalist-kapitalist sistem, 20. yüzyılı iki dünya savaşı ile kana boyadıktan sonra şimdi de 21. yüzyılı bir Üçüncü Dünya Savaşı tehlikesi ile karşı karşıya bırakmış bulunuyor. Bu sistem yıkılmadıkça, dünya sosyalist devrimi yeryüzünü insanlığın işçi ve emekçilerin iktidarı altında sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünyaya taşımadıkça, Rosa Luxemburg'un "Ya sosyalizm ya barbarlık!" ikilemi geçerli kalacaktır.

Çözüm tüm ücretlere her ay gerçek enflasyon oranında otomatik zam! Eşel mobil şart! Ama nasıl?

Artan hayat pahalılığına karşı en başından itibaren eşel mobil sistemini yani ücretlere her ay gerçek enflasyon oranında zam yapılmasını ve bunun toplu sözleşmelerde ve bireysel sözleşmelerde taban oluşturmasını savunuyoruz. Son dönemde enflasyondaki artış eşel mobil sistemini daha fazla tartışılır hale getirdi. Türk-İş ve Memur-Sen sendikaları bu talebi adını vererek gündeme getirdi. Ayrıca iktidara yakın çevrelerden de eşel mobil sisteminden bahsedilenler artmaya başladı. Özellikle de yine yüksek enflasyonun yaşandığı 90'lı yıllara ve Erbakan ve Çiller'in uyguladığı "eşel mobil"e referans veriliyor.

"Eşel mobil" ile "eşek mobil"i karıştırmayın

Burada uyarmamız gerek. 1997 yılında Erbakan ve Çiller'in uyguladığı eşel mobil kamu işçilerine uygulanmış, kamu toplu sözleşmesinin tabanı olarak değil toplu sözleşmenin yerine geçecek şekilde dayatılmıştır. Öncelikle bizim talebimiz "eşel mobil" in tüm işçi ve emekçilere uygulanmasıdır. Ayrıca eşel mobil sürekli olmalıdır. Oysa geçmiş örnekte uygulama 1997-1998 yıllarının tamamını değil 1997 ilk altı ayından sonraki dönemi kapsamıştır. Dolayısıyla da ilk altı aydan sonraki dönemde yapılan zamlar enflasyon oranında kaldığı için toplamda işçilerin reel ücretleri artacağı yerde azalması da söz konusu olabilmektedir. Biz bu yüzden bu uygulamaya en fazla "eşek mobil" deriz.

Zam TÜİK'in güdümlü enflasyonuna değil "gerçek" enflasyona endekslenmeli!

Bugün TÜİK'in resmi enflasyonu ile işçinin çarşıda pazarda karşılaştığı enflasyon arasında uçurum olduğu düşünülürse bir başka sorun daha ortaya çıkmaktadır. Bugün TÜİK'in enflasyon rakamlarına göre "eşel mobil" uygulanırsa bu gerçekte işçilerin ücretlerinin düşmesi anlamına gelir. Bunun adı zam özü gasptir. Gerçek enflasyon oranının belirlenmesi için bağımsız akademik çalışmalar ile sendikaların ve tüketici örgütlerinin koordinasyonu içinde oluşturulacak fiyat denetim komiteleri yetkili kılınmalıdır.

Halk barınamıyor! Müteahhitler ve emlak zenginleri uçuyor!

Barınma emekçi halkın en büyük sorunlarından biri haline geldi. Erdoğan'ın "nas" diyerek dini kisve altında savunduğu faiz politikası bankalarla birlikte en çok müteahhitlere ve gayrimenkul zenginlerine yaradı. En son olarak Erdoğan'ın açıkladığı "konut finansmanı projesi" emekçi halkın konut sorunu derdine deva olmak şöyle dursun sorunu daha da derinleştirdi. Erdoğan'ın açıkladığı düşük faizli konut kredisi paketleri bir anda konut fiyatlarını fırlattı. Oturmak için konut sahibi olmak isteyenler görüntüde daha düşük faiz olsa bile çok daha büyük bir maliyetle karşılaştı. Ancak esas mağdur ise yine kiracılar oldu. Bir

sebeple ev değiştirmek, taşınmak zorunda olanlar ve evlenen çiftler için ev satın almak hayal, kirallık evler ise ateş pahası. Ev sahipleri artan kiralar dolayısıyla kiracılarına mobbing uygulamaya başladı. Ev sahipleri kiracıları evden çıkmaya ya da yasal oranın üzerinde kira zammı yapmaya zorluyor.

Zenginler konut biriktiriyor: 1,5 milyon konut satıldı! Ev sahipliği oranı azaldı kiracılık arttı!

Erdoğan'ın izlediği politikanın kimi koruduğu ev satışlarındaki artışa rağmen halkın ev sahibi olma

oranında azalma olmasından da anlaşılıyor. 2021 yılında 1,5 milyon ev satıldığı halde konut sahibi olanların oranı yüzde 0,3 azaldı ve kirada oturanların sayısı da yüzde 0,6 artış gösterdi. Yani evleri yine zengin ev sahipleri aldı. Gayrimenkul zenginleri konut fiyatlarının artışıyla servetlerini, müteahhitler ise kârlarını katladı.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki: Evler oturanların!

Devrimci İşçi Partisi uzun süredir bu soruna dikkat çekiyor ve "evler oturanların" diyerek işçi sınıfının çözümünü savunuyor:

- Evler oturanların!
- Müteahhitlerin ve gayrimenkul zenginlerine servet vergisi!
- Emlak spekülasyonu yasaklansın! Yatırım ve spekülasyon amaçlı satın alınan konutlar kamulaştırılsın!
- Toplu konut seferberliği ile herkese sağlıklı, nitelikli, işyerine ve okula yakın ücretsiz konut hakkı!

İşçiler kan ağlıyor Koçların kasası doluyor: Ağladılar sızladılar kârlarını 3 katına çıkardılar!

Ekonomi, nereden baktığınıza, kimin çıkarlarını savunduğuna göre çok farklı anlamlar ifade eder. Biri "ekonomi kötü" dediğinde kime göre diye sormak gerekir. Örneğin işçiler ve emekçiler açık sınırının altındaki ücretlere talim ederken, gün geçtikçe hayat pahalılığı artar ve kitleler yoksullaşırken işçinin ekonomisinin kötü olduğunu ve daha da kötüye gittiği açıktır. Peki ya patronlar? Koç Holding'in 2022 yılı ilk üç aylık dönem için açıkladığı rakamlar bambaşka bir tablo sunuyor bize. Koç Holding bu dönemde 6 milyar 713 milyon lira net dönem kârı elde etti. Holding, geçen yılın aynı dönemine göre kârını yüzde 218 oranında artırdı yani 3 katına çıkardı.

Erdoğan'ın faiz ve özelleştirme politikası Koç Holding'i ihya etti

Koç Holding'in kâr rekorları AKP iktidarının izlediği politikaların nasıl büyük sermayenin hizmetinde olduğunu da ortaya koyuyor. Koç Holding kârını 3 katına çıkardı.

rırken en büyük katkısı ise holding bünyesindeki finans şirketlerinin yaptığı görülüyor. Holdinge ait banka, sigorta ve finans şirketleri önceki döneme göre toplam kârı 5 kat daha fazla katkı yapmış. Tabii AKP'nin izlediği faiz politikası sonucunda Merkez Bankası yüzde 14 faizle bankaların fonluyor, bankalar da yüzde 25'lerle devlete borç vererek devleti doğrudan, vatandaş da dolaylı olarak soyarak bu kârı elde ediyor.

Koç Holding'in kârlarında enerji sektörünün de payı 4 katına çıkmış. AKP Türkiye'nin en büyük doğal tekelü Tüpraş'ı Koç'a peşkeş çektikten sonra enerji fiyatları tüm halkın belini bükerken Koçların kârlarının şaha kalkması boşuna değil.

Kod adı "gider kontrolü": Tercümesi işçinin ümüğünü sıkıkmak!

Çip krizi, tedarik sorunları, piyasanın daralması vb. gerekçelerle kara tablolar çizilen otomotiv sektöründe dahi 2,2 milyar lira kâr

açıklayan Koç Holding bu başarısını "gider kontrolü"ne bağlıyor. Gider kontrolü kulağa sık geliyor. Ama tek bir anlamı var. O da tüm kriz dinamiklerini Koç'un işyerlerinde çalışan işçilere yüklemekten başka bir şey değil. Otomotivde MESS aracılığıyla ücretleri resmi enflasyon oranında arttırıp gerçek enflasyona ezdirmek, üretimdeki duruşları "esnek çalışma" dayatmasıyla işçilerin ücretlerinde yüzde 25 kesinti yapmak: işte size "gider kontrolü"! Ve tabii ki Koç

Holding diğer tüm sermaye grupları gibi krizlerin faturasını işçilere ödetirken başında Erdoğan ve müttetiklerinin olduğu istibdad rejiminin emekçi halk üzerindeki baskısından, grevleri yasaklamasından ve daha pek çok işçi düşmanı politikalarından sonuna kadar yararlanıyor.

Erdoğanların Koçların düzenine karşı mücadele!

Sermaye düzeninin muhalefeti Erdoğan'ın karşısında demokra-

si, laiklik, batıcılık vb. kisveler altında Koçlarla Sabancılarla ittifak etmeyi savunuyor. En başta da Millet İttifakı bu politikayı savunuyor. Erdoğan ile bu gruplar arasında çelişkiler ve tartışmalar olsa da görüldüğü gibi düzenden hep birlikte nemalanıyorlar. İşçi sınıfı Erdoğanların Koçların peşine takılmamalı tam tersine onların sömürü düzenine karşı birleşmeli ve düzenin tüm partilerinden bağımsız kendi siyasi odağını oluşturmalıdır.